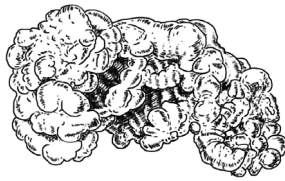

Ambergris

อำพันทะเล

เวอร์จิเนียวอเตอร์

เซอร์รีย์

ประเทศอังกฤษ

ท่ามกลางพายุฝนกระหน่ำในคืนมืดมิด แมนชั่นสีเทาอ่อนรูปแบบสถาปัตยกรรมจอร์เจียนถูกถาโถมด้วยลมฝนกระโชก แม้เป็นอาคารที่สร้างขึ้นใหม่ แต่ก็ยังให้ความรู้สึกอึมครึมและแสนโดดเดี่ยวจากสรรพสิ่งทั้งหลาย หน้าต่างสูงทางปีกซ้ายชั้นบนสุดยังมีแสงสีนวลปรากฏวไร ใครคนหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่หลังม่าน เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้วอลนัทสีขาวยาวหนึ่งหน้าจต้องขวดแก้วต่างขนาดกว่ายี่สิบใบบนโต๊ะ โดยมีอีกนับพันใบอยู่บนชั้นรายล้อมรอบตัว ก่อนจะงยหน้าขึ้นเมื่อมีเสียงเคาะประตู

“เชิญ”

“นายท่านขอรับ” เสียงทุ้มต่ำดังตามมา ถ้อยคำนั้นสุภาพ เป็นสำเนียงภาษาอังกฤษแบบชนชั้นสูง

ชายหนุ่มผิวขาวใบหน้าคมสันขยับแว่นตา นัยน์ตาสีน้ำตาลมีแว

แปลกใจ หันไปมองนาฬิกาแขวนผนังที่บอกเวลาตีสองเศษ

“มีอะไรหวิดดาเนียล ทำไมถึงยังไม่นอน” เขาถามเสียงเรียบ

“คุณวิลสันโทร. มาจากอเมริกา ต้องการเรียนสายนายท่านขอรับ”

ชายชรารูปร่างผอมสูงตอบพร้อมกับส่งโทรศัพท์ที่ไร้สายมาให้

ชายหนุ่มพยักหน้านิดหนึ่งแล้วรับโทรศัพท์มาคุย “ว่ามา”

“ว่ายังไงขอรับ คุณอิสรา” น้ำเสียงนั้นล่อเลียน “ยากเย็นเหลือเกินนะกว่าจะได้คุยกันแต่ละครั้ง”

“ก็ได้คุยแล้วนี่ไง ว่าไง มีเรื่องอะไร” เขาเอ่ยอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“วันนี้ฉันเพิ่ง...” คนปลายสายเว้นช่วงไป “เอ่อ...จะพูดยังไงดี...”

“คิดออกแล้วค่อยโทร. มาใหม่ไหม”

“เฮ้ เต๋ยวลิอะ”

“ก็ว่ามาสิ”

“เอ่อ...คืออย่างนี้นะ...”

อิสราจับน้ำเสียงอีกอัครากับกำลังครุ่นคิดหาคำพูดของอีกฝ่ายได้

“มีอะไร โรเจอร์”

“นายฟังให้จบก่อนนะ โอเคไหม แล้วค่อยให้คำตอบ” โรเจอร์บอกแต่อิสราไม่ได้ตอบ ฝ่ายนั้นจึงเริ่มเล่า “คืออย่างนี้ มิสซิสพอร์ทแลนด์รู้ว่าสัญญาของนายกับแอลวีเอ็มเอซกำลังจะสิ้นสุดปลายเดือนนี้ เธอเลยมาคุยกับฉัน อยากให้นายเข้าไปคุยด้วยหน่อย...”

“อยากให้ฉันไปทำงานด้วยอีกคนแล้วใช่ไหม”

“เต๋ยวลิเวีย” โรเจอร์โวย “บอกว่าฟังให้จบก่อน”

อิสราหันไปบอกดาเนียลแบบไร้เสียงว่าให้ไปนอน ขณะฟังโรเจอร์พูด

ต่อ

“มิสซิสพอร์ทแลนด์ไม่ได้อยากให้นายไปทำงานด้วยในฐานะลูกจ้าง เธอต้องการเป็นนายทุนให้นายทำแบรนด์ของตัวเองขึ้นมาใหม่ นายสามารถบริหารทุกอย่างเองได้ เป็นนายตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์”

อิสราตั้งใจฟัง สีน่านเรียบเฉย

“นายคิดดูสิ นายไม่ต้องควักเงินตัวเองลงทุน ไม่ต้องแบกรับความเสี่ยง น่านใจนะ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอต้องการอะไรจากฉัน”

“ไม่ต้องการอะไรเลย” โรเจอร์ตอบไว “เธอแค่อยากเห็นนายกลับมาอยู่แถวหน้าอีกครั้ง”

อิสรายิ้มมุมปาก หัวเราะหึ “นายเป็นทนายความประสาอะไรวะ โรเจอร์ โลกนี้มีของฟรีด้วยเธอ นายก็รู้...หรือไม่รู้”

“รู้” โรเจอร์ตอบ

“แล้ว?”

“โอ้ อิส เราเป็นเพื่อนกันมาสิบกว่าปี นายคิดว่าฉันจะโกงนายหรือไง”

“แล้วฉันพูดตอนไหนว่านายจะโกง” อิสราตอบสบายๆ พลังหยิบขวดแก้วสีชาขนาดครึ่งคืบใกล้มือขึ้นไปวางบนชั้น บนขวดนั้นมียี่ห้อสีสีกองแฉาวาวพิมพ์ว่า ‘Damask Rose Otto’

“โอเคๆ ยอมแล้ว พูดกันตรงๆ เลยนะ นายก็รู้ว่ามิสซิสพอร์ทแลนด์คิดยังไงกับนาย แล้วเธอก็ร่ำรวยขนาดไหน ไม่แปลกหรอกนะที่เธออยากยื่นมือเข้าช่วยนายแลกกับการได้ใกล้ชิด”

“อ้อ...จะขายเพื่อนกิน”

“โวะ!” โรเจอร์ร้อง “มองให้มันเป็นธุรกิจสิ นายหายไปจากวงการห้าปีเต็มหลังจากขายเบรนดี้ให้แอลวีเอ็มเอช ถึงนายจะได้เงินมากมายให้มิกินไปทั้งชาติ แต่นายไม่คิดถึงชีวิตแบบเก่าๆ บ้างเธอ ชื่อเสียง เงินทอง ฉันเห็นนะว่านายยังคิดสูตรน้ำหอมใหม่ๆ อยู่ตลอด ฉันรู้ว่าสัญญาเก็บตัวระหว่างนายกับแอลวีเอ็มเอชไม่ได้ทำให้นายเลิกหลงใหลในกลิ่นหอมหรือใช้ไหม”

“ก็ทำนองนั้น” อิสราตอบเสียงเรียบ “แต่ใครบอกนายว่าฉันชอบชีวิตแบบเก่า”

“โวะ!” โรเจอร์สบถอีก

“ปฏิเสธเธอให้ฉันด้วยแล้วกัน ให้เหตุผลดีๆ ไป นายทำได้อยู่แล้ว ไซ้ไหม”

“ไม่ลองเก็บไปคิดดูหน่อยเธอฮิส เธอรอนายได้นะ ฉันอยากให้นาย ไตร่ตรองให้ดี”

“ขอบคุณนะ แต่ฉันคงไม่เปลี่ยนใจ”

“แล้วนายจะทำยังไงหลังจากนี้ จะรับจ้างทำน้ำหอมเป็นชิ้นๆ ไปนะ เธอ”

“คงงั้น”

“ฉันไม่เข้าใจนายเลยให้ตายสิฮิส” โรเจอร์ดูหัวเสีย “นายอายุสามสิบสองแล้ว มีพร้อมทุกอย่าง ผู้หญิงสาว ทั้งสวย รวย เก่ง เป็นแม่มา้ยทรงเครื่องขนาดนี้มาหลงรัก หยิบยื่นโอกาสให้ นายกลับไม่สนใจ ฉันรู้ว่าที่ผ่านมานายทำทุกอย่างก็เพื่อแม่ ทั้งที่เป็น...แบบนี้ แต่ก็ประสบความสำเร็จ มีทุกอย่างทุกอย่างให้แม่ได้อยู่สบายจนวาระสุดท้าย แต่ท่านก็จากไปตั้งนานแล้ว นายคิดว่าพ่อแม่ที่อยู่บนสวรรค์กับพระเจ้ามองลงมาจะภูมิใจในตัวนายหรือไม่”

“เก็บคำพูดคมๆ ของนายไว้ใช้ในศาลดีกว่านะ” อิศราตอบเรียบๆ “ฉันรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร แค่นี้ไซ้ไหมธุระของนาย”

โรเจอร์รีบพูดตัก “หรือนายรอคอยรักแท้ ถึงไม่ยอมโอเคกับใครเสียที”

“เพื่อเจ๊อ แค่นี้ะ ฉันจะนอนแล้ว”

อิสราวางสายแล้ววางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ สูดหายใจรับกลิ่นหอมจากน้ำมันสกัดธรรมชาติที่ฟุ้งกระจายอบอวลไปทั่วห้อง เขาถอดแว่นตา ประสานนิ้วมือวางบนตักพลาเซนตินาของบ๊องแก้อ๊อ สายตาจับที่รูปถ่ายใบใหญ่ในกรอบไม้บนผนัง ภาพชายหนุ่มชาวอังกฤษนัยน์ตาสีน้ำตาลเย็นยิ้มอย่างเป็นสุข บนแก้อ๊อไม้เก่าๆ ข้างกายเขามีหญิงสาวผมดำยาว ใบหน้าสวย

ผุดผาดซึ่งเป็นใบหน้าของคนเอเชียระบายยิ้มอ่อนโยนนั่งอยู่ในอ้อมกอด
ของเธอมิได้กสายตัวน้อย นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกายสดใสหลังกรอบ
แว่นสายตา เหนือศีรษะพวกเขาเป็นซุ้มวิสทีเรียดอกสีม่วงบานสะพรั่ง
รับน้ำฝนเย็นน้ำกลางฤดูใบไม้ผลิ

ความอบอุ่นที่เหลือไว้เพียงความทรงจำ...

Osmanthus

หอมหมื่นลี้

ทองหล่อ

กรุงเทพมหานคร

ประเทศไทย

“เช็กชีกว่านี้ได้ไหม ขอตาเช็กชีกว่านี้อีกนิดหนึ่ง”

เสียงทุ้มต่ำตู่ซึ้งซังของช่างภาพดังสลับกับเสียงซัดเตอร์ แสงแฟลชจ้า สาดทาบแสงไฟในสตูดิโอสีขาวโพลน ตรงหน้าฉาก หญิงสาวรูปร่างสูงระหง อ่อนแอ่นดูอ่อนหวานในชุดชั้นในลูกไม้สีโคบอลต์กำลังวาดลวดลายอวด เรือนร่างโค้งเว้าสะกดทุกสายตาของทีมงาน

“ดี สวยมาก ขอแวตาเช็กชีกว่านั่น ดี...”

“เช็กชีกว่านี่ก็แก้ผ้าแล้วมั้งคะพี่เจษ” เสียงแหลมสูงดังมาจากด้านหลัง ช่างภาพ ชายหนุ่มร่างอ้วนแอ่นเดินฉับๆ ตัดหน้ากล้อง ปรีเข้าไปหานางแบบ

“ขอพักสักสิบนาที่ไดั้ไหมคะ นางแบบถ่ายติดต่อกันมาหกเซตแล้ว นะคะ คณนะ ไม่ใช่เครื่องผลิตแอดโมะนะ”

“เฮ้า! พักก็พัก พุดดีๆ ก็ได้หนู” ตากล้องหนุ่มใหญ่ร้องหน้าแบ้

ละลายตาจากช่องมองภาพไปยังช่างไฟ “เซตต่อไปสีมาเจนตา ครอบแอลอีดี ทั้งสามหลอดลงหน่อยนะ...”

“เพ็ญ ไหวไหม” ชายหนุ่มใจหญิงเอ่ยเสียงอ่อน เอามืออังหน้าผาก หญิงสาว “คุณแม่จะกลัวใช้ลูกสาวกลับมาซะจริงๆ บอกให้ยกเลิกงานนี้ไป ก่อนก็ไม่เชื่อกันเลย รู้ก็รู้ว่าตาพี่เจทำงานยังกะใช้แรงงานทาส ดูซิเนี่ย ตัว ยังรุ่มๆ อยู่เลย สตูดิโอเนี่ยยังกะตู้แช่ปลา”

หญิงสาวหัวเราะ รับเสื้อคลุมผ้าไหมชาตินจากผู้จัดการส่วนตัวมาสวม

“คุยงานกันมาตั้งหลายรอบ จะให้ยกเลิกเอาวันถ่าย เสียชื่อพี่หนูแยะ”

“พี่ยอมเสียชื่อค่ะ แต่พี่จะไม่ยอมเสียเพ็ญของพี่เด็ดขาด” พี่หนูบอก บัญชีไปทางช่างภาพที่กำลังยืนหันหลังตีมน้ำจากขวด “พี่จะเกลียดสายตาสีเขียวของอิตาพี่เจนี่จริงๆ เพ็ญนะเพ็ญ ไม่น่าหลวมตัวรับงานนี้เลย ได้เงินก็ไม่เยอะ เปลืองตัวทางสายตาเปล่าๆ”

“แต่งานนี้สำคัญมากนะพี่หนู...”

“เพราะมันจะได้ลงเอดในไว้อิตาลี” อีกฝ่ายพูดแซงขึ้น “พี่รู้แล้ว เพ็ญพูดแบบนี้เป็นสิบครั้งได้แล้วมั้ง ทำไมเหอ ทำไมการโกยยุโรปมันถึงสำคัญสำหรับเพ็ญนัก ไหนบอกพี่ซิ”

“ใครๆ ก็อยากโกอินเตอร์กันทั้งนั้น ไม่เห็นแปลกเลยนี่นา”

“แปลก” พี่หนูทำสะอว “เพราะพี่รู้ว่าเพ็ญไม่ได้อยากโกทุกประเทศ เพ็ญมีเป้าหมายในใจ”

หญิงสาวเพียงระบายยิ้ม รองเท้าส้นเข็มสีไข่ไก่กระทบพื้นเป็นจังหวะ ก้าวเดินมาจนถึงห้องแต่งตัว

“พี่พูดจริงนะเพ็ญ พี่อยากให้เป็นเพ็ญศิลปินลูกคุณหนูนักเรียนนอก ประวัติขาวสะอาดแบบที่เป็นอยู่นี้มากกว่ามาถ่ายรูปโชว์เนื้อตัว คุณสมบัติอย่างเพ็ญไปได้ไกลกว่านี้แน่ๆ ทำไมถึงรีบร้อนนักสิ”

พี่หนูเดินมายืนกอดอกมองหญิงสาวที่นั่งลงหน้ากระจกให้ช่างทำผม

เปลี่ยนทรงจากลอนคลื่นใหญ่เป็นทรงตรงสยาย

“พี่กำลังพูดกับพี่ญู่อยู่นะ”

“พี่หนู ขอให้พี่เอสทำผมน้องก่อนได้ไหมคะ” สไตลิสต์สาวทำหน้ายุ่ง

“ไว้เราค่อยคุยเรื่องนี้กันวันหลังเนอะพี่หนู” หญิงสาวบอกยิ้มแย้ม

พี่หนูกลอกตา ถอนหายใจ

“ฮีย! มันน่าหยิกให้เนื้อเขี้ยวนักเขี้ยว แม่ลูกสาวคนนี่!”

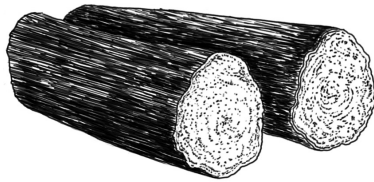
พี่หนูสะบัดหน้า ผละไปหยิบขวดน้ำดื่มมาให้หญิงสาว มองเธอใช้นิ้วโป้งเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถืออ่านข่าววงการแฟชั่นและความงามทางฝั่งยุโรป

เฉพาะยุโรปเท่านั้น

ทำไม...

Oud

ไม้กฤษณา

เช้าวันใหม่ที่ท้องฟ้าเป็นสีขาว

ในความสงบเงียบของเมืองเซอร์รีย์ รถโรลส์-รอยซ์เฟนทอมสีเขียว
โบเคเคลื่อนตัวเข้าไปในเซตริ้วอาคารสถาปัตยกรรมเก่าแก่ หน้าตัวอาคาร
เต็มไปด้วยผู้คน ผู้ปกครองนักเรียนและเด็กเล็กวัยประถมนับร้อย

ทันทีที่รถยนต์จอดสนิท เจ้าหน้าที่ต้อนรับก็ค้อมตัว เปิดประตูส่วน
เบาะหลัง

“สปีดอีโคโนะ ดาเนี่ยล” อีสราบอก

“ขอรับ นายท่าน”

“ขอบคุณมาก”

ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ให้คนของเขา จากนั้นก็ก้าวลงรถ

วันนี้อีสราสวมสูทปกเล็กสีเทาที่ทับเสื้อกั๊กสีเทาเข้ม มีกลิ่นน้ำหอมจาก
ใบยาสูบผสมผสานกลิ่นวานิลลาหอมอบอ่อนอยู่รอบตัว ให้ความรู้สึกลื่นลึก
มีเสน่ห์น่าค้นหา เขายับแวนตาเล็กน้อยก่อนจับมือทักทายผู้มารอต้อนรับ

“มูนฮอลล์คอลเลจยินดีต้อนรับอีกครั้งค่ะ” หญิงสาวชาวอังกฤษใน

ชุดจัมป์สูทเอ๋ยท์กทาย

อิสรายิ้มสุภาพ “อรุณสวัสดิ์ครับ คุณครูเจน”

เขาเดินเคียงคู่หญิงสาวเข้าไปในโถงกลาง ผ่านความคึกคักของผู้คนที่ยืนพูดคุยกันอย่างมีชีวิตชีวาสู่ห้องรับรอง

“ป็นี่เรามีนักเรียนเพิ่มขึ้นอีกตั้งยี่สิบสี่คนเนอะคะ” คุณครูเจนยิ้มแย้มบอก

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบอะไร เพียงมองไปรอบๆ

“แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันนะคะว่าเป็นเรื่องดีไหม ถ้าอังกฤษจะมีเด็กที่เกิดมาเป็นดิสเล็กเซียเพิ่มขึ้นทุกปี”

“อังกฤษไม่ได้มีเด็กที่เป็นดิสเล็กเซียเพิ่มขึ้นหรอก เรามีผู้ปกครองที่ให้ความสำคัญเรื่องการศึกษาของลูกเพิ่มขึ้นมากกว่า ถือเป็นเรื่องดีนะครับ”

“ก็จริงของคุณคะ” คุณครูสาวยิ้มปลื้ม “แล้วเราก็ตีใจมากที่คุณสละเวลาอันมีค่ามาร่วมงานปฐมนิเทศวันนี้”

อิสรายิ้มแล้วส่ายหน้า “ผมก็ดีใจที่ได้มาครับ”

อาคารอนุรักษ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของมุนฮอลล์คอลเลจมีอายุกว่าสองร้อยปี เคยเป็นโรงเรียนประจำสำหรับเด็กชายช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ต่อมาถูกปรับเปลี่ยนเป็นสถานศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่านและเขียน

เปิดโถงครึ่ง ห้องประชุมใหญ่เต็มไปด้วยผู้ปกครองและเด็กเล็ก จำนวนกว่าสามร้อยคน อิสรายนั่งอยู่บนเก้าอี้รับรองแถวหน้า ครูใหญ่ขึ้นกล่าวต้อนรับ

“อรุณสวัสดิ์ครับ มุนฮอลล์คอลเลจมีความยินดีที่ได้ต้อนรับทุกท่านในเช้าวันนี้”

สีหน้ายิ้มแย้มของชายชราร่างท้วมทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย

“หลักสูตรการเรียนการสอนของที่นี่อาจจะต่างไปจากโรงเรียนสำหรับเด็กดิสเล็กเซียที่อื่นนิดหน่อย เราจะไม่ปฏิบัติต่อเด็กๆ ทุกคนแบบ

เฉพาะเจาะจง แต่จะใช้หลักสูตรพิเศษทำให้พวกเขาเรียนร่วมกันได้อย่าง
เสมอภาค โดยจะวัดจากความสามารถของเด็กแต่ละคนเป็นหลัก ดังนั้นช่วง
อายุจะไม่มีผลต่อการจัดชั้นเรียน นั่นก็หมายความว่า เด็กคนหนึ่งอาจมีอายุ
น้อยกว่าเด็กอีกคน แต่ถ้าความสามารถในการอ่านเขียนของเขาเท่ากัน เขา
อาจจะได้นั่งอยู่ข้างกันในห้องเรียน

“แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ ผมอยากให้ผู้ปกครองทุกท่านหยุดความคิด
ด้านลบทุกอย่างที่บอกว่า ‘เด็กๆ ของเราสมองไม่ดี’ จริงอยู่ ดิสเล็กเซีย
อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนให้ทัน ‘เด็กปกติ’ แต่อย่าลืมว่า พาโบล ปิกัสโซ
วูดโรว์ วิลสัน จอห์น เลนนอน บิล เกตส์ ทอม ครูส หรือแม้แต่
อากา คริสตี นักเขียนนวนิยายสืบสวนสอบสวนผู้โด่งดังก็เป็นดิสเล็กเซีย
สิ่งที่เด็กๆ ของเราต้องการคือโอกาส และพลังใจจากพ่อแม่ มันคือพลังที่
ยิ่งใหญ่ที่สุด

“และในวันนี้เราได้รับเกียรติจากนักปฐมนิเทศน้ำหอมมือหนึ่งของอังกฤษ
หรืออาจจะพูดได้ว่าชื่อเสียงของเขานั้นระดับโลก มากล่าวต้อนรับผู้ปกครอง
และนักเรียนของมูลนิธิคอลเลจทุกท่าน ขอเสียงปรบมือต้อนรับมิสเตอร์
อิสรา เจมส์ สเปนเซอร์ เอ็มบีอี!”

เสียงปรบมือดังกึกก้องห้องประชุมเก่าแก่ ครูใหญ่ผายมือเชิญ
ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งให้ลุกจากที่นั่ง เขาติดกระดุมเสื้อสูท ดันแว่นตาเล็กน้อย
แล้วก้าวขึ้นเวที

“อรุณสวัสดิ์ครับ” อิสราประสานมือวางบนแท่นวางไมโครโฟน
นัยน์ตาสีน้ำตาลกวาดมองไปรอบๆ ท่วงทำนองน้ำเสียงเต็มไปด้วยความ
มั่นใจ “วันนั้นเมื่อสี่สิบห้าปีก่อน ตอนที่ผมอายุแค่เจ็ดขวบ ชีวิตของผม
เปลี่ยนไปตลอดกาลตอนที่แม่ถูกเรียกตัวด่วนจากที่ทำงานเพื่อมาหาผมที่
โรงเรียน เพื่อจะต้องมาได้ยินว่าผม...แตกต่างจากเพื่อนคนอื่น”

แคนเทอร์เบอรี

เคนต์

ประเทศอังกฤษ

เสียงฟ้าร้องดังครืนครืนอยู่นอกห้องทำงานที่มืดทึบ อากาศชื้น กลิ่นหนังสือเก่าอบอวลให้ความรู้สึกอึดอัดไปทุกหนทุกแห่ง ในที่สุดเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นหลังจากการรอคอยอันยาวนาน เจ้าของห้องขานรับ หญิงสาวร่างบางตัวเปียกปอนปรากฏขึ้นหน้าประตู แล้วรีบผลุนผลันเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“แม่!” เด็กชายตัวน้อยในชุดนักเรียนกระโดดผลุนลงจากเก้าอี้ ดันแว่นสายตา วิ่งไปหาหญิงสาว

“โอม โอมลูกแม่” เธอก้าวไวๆ เข้าไปกอดลูกชายที่กำลังยกมือไหว้เอ่ยกับอาจารย์ใหญ่วัยชราที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน “ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ดิฉันมาช้า”

ภาษาอังกฤษของหญิงสาวฟังรื่นหู

“ไม่เป็นไรครับ ทางเราก็ต้องขอโทษเหมือนกันที่เรียกคุณมากะทันหัน เชิญนั่งก่อน”

“ขอบคุณค่ะ ลูกชายของดิฉันก่อเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถาม

“เปล่าครับ เปล่าเลย เขาเป็นเด็กดี” อาจารย์ใหญ่ยิ้มอาหาร “คุณ... รสริน ใช่ไหม ขอโทษนะถ้าผมออกเสียงไม่ถูก”

“ใช่ค่ะ รสรินค่ะ”

“คุณรสริน ผมมีเรื่องสำคัญต้องแจ้งให้คุณทราบเกี่ยวกับลูกชายของคุณ”

“ค่ะ”

“แต่ก่อนอื่น ผมอยากทราบว่าที่บ้านของคุณ ใครคือแกนหลักที่ดูแลเรื่องการเรียนของอิสรา คุณหรือสามี”

“เราสองคนช่วยกันค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณเห็นความผิดปกติอะไรบ้างไหม”

“ความผิดปกติ? เช่นอะไรคะ” หญิงสาวโอบกระชับลูกชาย แหวตา มุ่งมั่นตั้งใจฟัง

“เช่น...ตอนทำการบ้าน เขาทำเองไหม ตอนสะกดคำ เขาทำได้อีกตามแบบฝึกหัดหรือเปล่า เขาเคยอ่านออกเสียงให้คุณฟังบ้างไหม”

หญิงสาวครุ่นคิด แหวตาดูกังวล

“เอาอย่างนั้นะ ครอบครัวของคุณหรือสามีคุณ มีใครมีความผิดปกติทางการอ่านเขียนบ้างไหม”

“อะไรนะคะ ผิดปกติ?” เธอร้อง

“ครับ” อาจารย์ใหญ่พยักหน้า หันไปมองเด็กชายที่นั่งกะพริบตาฟัง ทว่าแหวตาดูไม่เข้าใจ “เรากำลังพูดถึงดิสเล็กเซีย”

“ดิสเล็กเซีย? ดิสเล็กเซียคืออะไรคะ” หญิงสาวหน้าซีดเผือด เข้ม้มองลูกชายด้วยความตกใจ

“ดิสเล็กเซียคือความบกพร่องทางการเรียนรู้ประเภทหนึ่งครับ เด็กที่เป็นดิสเล็กเซียจะมีปัญหาด้านการอ่าน การเขียน ถ้าได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมจะนำไปสู่ความบกพร่องทางอารมณ์ เพราะเด็กจะรู้สึกมีปมด้อย เก็บตัว ขาดความมั่นใจ และอาจต่อต้านการเข้าสังคมทุกรูปแบบ”

แหวตาหญิงสาวแข็งขึ้น ดูไม่เชื่อ

“เป็นไปได้ไหมคะว่าเพราะเขาเป็นเด็กสองภาษา ดิฉันเคยได้ยินว่าเด็กสองภาษามักจะมีพัฒนาการทางการพูดและเขียนช้ากว่าเด็กทั่วไป เขาอาจจะเป็นกรณีนั้นหรือเปล่าคะ”

อาจารย์ใหญ่ส่ายศีรษะยืมเคร้า

“อิสราเรียนไม่ทันเพื่อนครับ เขาไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน และมีปัญหาการอ่านออกเสียง ยิ่งไปกว่านั้น เขากลับการพูดต่อหน้าคนในระดับมากกว่าปกติ อย่างการพูดหน้าห้อง เขาปฏิเสธการพูดหน้าห้องทุกกรณี”

น้ำตาเม็ดเล็กวิ่งไหลมาจากดวงตาหญิงสาว เธอกอดลูกชายไว้แน่น

หลับตาลงช้าๆ

“เราจึงจำเป็นต้องแจ้งให้คุณทราบ เรื่องการพักการเรียนของอิสรา ไว้เพียงเท่านี้”

“พักการเรียน?” เธอร้อง “หมายถึงออกจากโรงเรียนหรือคะ”

“ครับ ผมเสียใจ แต่โรงเรียนเราไม่มีเครื่องมือและบุคลากรที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของอิสรา เรากังวลว่าถ้าเขายังเรียนอยู่ที่นี้ จะเป็นผลร้ายต่อตัวเขามากกว่าผลดี เพราะเขาจะต้องรู้สึกเป็นปมด้อย แล้วเราก็ไม่สามารถควบคุมเด็กทุกคนให้พูดหรือปฏิบัติต่อเขาอย่างเหมาะสมได้ หวังว่าคุณคงเข้าใจ”

เขายังจำได้ น้ำตาของแม่ไหลไม่หยุด แม่ไม่กล้าตัดสินใจจนกว่าจะได้คุยกับพ่อ พวกเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่าการยอมรับความจริง ในที่สุดเขาก็ต้องออกจากโรงเรียน

“ตั้งแต่นั้นนั้น แม่ลาออกจากการประจำเพื่อมาดูแลผมอย่างเต็มความสามารถ แม่อ่อนโยนและใจเย็นมาก ผมรับรู้ได้ว่าแม่รักผมมากกว่าอะไรทั้งหมด พ่อก็เหมือนกัน พ่อต้องรับภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมดในครอบครัวคนเดียว

“ยี่สิบกว่าปีที่แล้วดิสเล็กเซียยังเป็นเรื่องแปลกประหลาด แม่กับพ่อไม่ได้มีความรู้เรื่องนี้โดยเฉพาะ เราต้องใช้เงินมาก พ่อต้องทำงานหลายอย่าง ตอนเด็กผมมักจะเห็นแม่หลบมาร้องไห้กับพ่อเงียบๆ นอกจากที่โรงเรียนวันนั้น แม่ไม่เคยร้องไห้ต่อหน้าผมอีกเลย”

อิสราหยุดเดินไปครู่หนึ่ง ดวงตาคมทอมองความว่างเปล่าคล้ายกำลังนึกถึงเรื่องราวบางอย่างในความทรงจำ แต่ไม่ได้พูดออกมา

“ในที่สุดเราก็เจอโรงเรียนสำหรับผมที่สวิตเซอร์แลนด์ แม่ยืนยันจะส่งผมไปเรียนที่นั่น พ่อตัดสินใจขายบ้าน ขายรถ แล้วย้ายไปอยู่แฟลตแชร์กับคนอื่น ความเสียสละของพ่อกับแม่ยิ่งใหญ่ที่สุดเสมอมา...”

ชายหนุ่มขยับแว่นตา คลายมือที่ประสานกันสอดลงในกระเป๋า
กางเกง ท่วงท่ามั่นใจยิ่งกว่าเดิม

“ในฐานะคนทำน้ำหอม ผมมีเรื่องไม้ชนิดหนึ่งอยากเล่าให้คุณฟัง ใน
วงการน้ำหอมไม่มีใครไม่รู้จักไม้ชนิดนี้ มันมีชื่อว่าไม้กฤษณา คุณรู้ไหมว่า
ไม้กฤษณาซึ่งถือว่าเป็นเครื่องหอมที่มีราคาแพงที่สุดชนิดหนึ่งของโลกเกิด
มาจากอะไร

“กฤษณา เกิดจากการที่ไม้ชนิดหนึ่งซึ่งมีสีขาว ‘ได้รับบาดเจ็บ’ หรือ
‘ติดเชื้อ’ จากเชื้อราบางชนิด จากนั้นต้นไม้จะหลั่งสารชนิดหนึ่งออกมา
เคลือบเนื้อไม้ คล้ายเป็นการเยียวยารักษาตัวเอง พอไม้ได้รับสารชนิดนี้
ก็จะกลายเป็นสีดำและมีกลิ่นหอม จากต้นไม้ธรรมดาที่ไม่มีมูลค่าทาง
เศรษฐกิจกลายเป็นไม้กฤษณา ราคาของมันต่อหนึ่งกิโลกรัม เทียบเท่าได้
กับราคาทองคำสองกิโลกรัม และถึงจะได้ไม้กฤษณามาทั้งหนึ่งกิโลกรัม แต่
ไม่รู้วิธีนำมาใช้ให้เต็มคุณค่า มันก็จะไม่ต่างจากไม้ทำเชิยง หรือไม้หมอนราง
รถไฟแค่ท่อนเดียว ดังนั้นผมขอให้คุณใช้หัวใจมองเด็กๆ ของคุณ สังเกต
ว่าเขาชอบอะไรหรือทำอะไรได้ดี ให้เขาหาตัวเองให้พบ เขาอาจจะกลายเป็น
ศิลปินเอกหรืออัจฉริยะของโลกแบบที่เคยมีมานับไม่ถ้วนแล้วก็ได้ ผมขอ
ให้คุณทุกคนโชคดีนะครับ”

Frangipani

ลั่นทม

เที่ยงสี่สิบนาที แสงแดดอบอุ่น

รถโรลล์-รอยซ์แฟนทอมสีเขียวใบแค่อ้อยๆ ถอยเข้าจอดเทียบ
บาทวิถีหน้าตึกแถวเก่าแก่ย่านไนต์สบริดจ์

อิสราถอดแว่นตาเก็บลงกล่องแล้วหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมแทน
เขาติดกระดุมเสื้อสูทกำวาลรถ แล้วรับกระเป๋าเหล็กทรงกล่องบุด้วยหนัง
จากดาเนียลมาถือ เดินผ่านประตูกระจกใสที่มีคนเปิดรอเข้าไปในตึก

ตัวอาคารห้าชั้นในย่านนี้มีอายุร่วมสองร้อยปี แต่ภายในปรับเปลี่ยน
ตกแต่งให้เข้ากับยุคสมัยและรสนิยมเจ้าของรุ่นต่อรุ่น ชั้นล่างซึ่งเป็นห้อง
กระจกผนังสีขาวคือห้องโถงเปล่า สว่างไสว โปรงโล่ง ประดับด้วยแซนเดอ-
เลียร์คริสตัลกลางเพดานดูวิจิตรหรูหรา อิสราส่งกระเป๋าให้คนมารอรับ มือ
อีกข้างล้วงกระเป๋ากางเกงขณะก้าวยาวๆ ไปยังลิฟต์โดยสารด้านในอย่าง
คุ้นเคย

“คุณอิสรา คุณเดวิดมารออยู่แล้วครับ”

“ขอบคุนมาก”

ชายหนุ่มเดินเข้าลิฟต์นำหน้าคนที่เดินถือกระเป๋าตามมา ขึ้นไปยังชั้นห้าซึ่งเป็นห้องสวีตสำหรับรับรองแขก ผ่นังชั้นนี้ดีวอลล์เปเปอร์ลวดลายเถาวัลย์สีเขียวไวกาบพื้นสีฟ้าขาว ชุดโซฟาหนังกลับสีน้ำตาลตั้งอยู่บนพื้นไม้ ข้างเตาผิง ชายชาวอังกฤษร่างใหญ่กำลังยืนพิจารณาภาพเขียนแนวอิมเพรสชันนิสม์บนผนังอย่างเอาใจจิงเอาจิง เขาอายุราวสามสิบกลาง หนวดเคราขึ้นครี้ม สวมเสื้อโปโลสีเลือดนกกับกางเกงขายาวสีดำ พออิสราเดินมาถึง เขาจึงหันมา

“สวัสดีครับ คุณเจ้านายที่เคาร์พรัก” น้ำเสียงนั้นดูล้อเลียนบ่งบอกความสนิทชิดเชื้อ

“อืม กลับมาตั้งแต่เมื่อไร” อิสราเอ่ย

“เมื่อคืน กลับมาถึงก็มาทำงานเลยเห็นไหม”

“แล้วเป็นไง คงสนุกมากสิท่า หายไปเป็นเดือน”

“ผมไปทำงานนะครับ จะสนุกได้ไง มีเจ้านายเขี้ยวลากดินยังกับยักษ์กับมาร”

“เจ้านายที่วานั้น ไม่ใช่ฉันใช่ไหม” อิสรายิ้มมุมปาก นิ่งลงไขว่ห้างบนโซฟาพลาซาดกระดุมเลื้อยสูท อิริยาบถผ่อนคลาย “เพราะถ้าหมายถึงฉันคงได้พิจารณาเลิกจ้างกันสักที”

“เหม...” หนุ่มอังกฤษมุ่นคิ้วแล้วยักไหล่ “ขอไม่พูดต่อแล้วกัน ไม่อยากตลกงาน”

อิสราส่ายศีรษะ หัวเราะสบายๆ

“ใครจะกล้าแตะต้องนาย ฮี เดวิด ประเทศนี้มีใครบุกป่าฝ่าดงหาหัวน้ำหอมได้พิลึกพิลั่นเท่านายอีกบ้าง”

“ฮี” เดวิดยัดตัว เชิดหน้าขึ้น “เห็นประโยชน์ของฉันขึ้นมาบ้างแล้วสิ”

“เห็นตลอดแหละน่า”

เดวิดหัวเราะ ทั้งร่างใหญ่ลงบนอาร์มแชร์ตรงมุมห้อง “แล้วเป็นไงไปทำงานการกุศลมา สนุกไหม”

อิสราไม่ได้ตอบ ทว่าใช้ปลายนิ้วเคาะเบาๆ โศฟาอย่างอารมณ์ดี

“เป็นคนดีของสังคมให้สมกับ ‘เอ็มบีอี’ ที่ได้รับพระราชทานจาก สมเด็จพระราชินีนาถ วังนั้น”

“นี่ให้ฉันเข้ามาเพื่อจะเหินเล่นแค่นั้นใช่ไหม” เขาลุกพรวดทันที “งั้นฉันกลับละ”

“เฮ้ย! เดี่ยวสิวะ” เดวิดร้องเหวอ หันไปพยักพยับบอกชายหนุ่ม ผู้ติดตามที่ยืนรอมืออยู่ข้างประตูให้ออกไปก่อน ครั้นอยู่กันแค่สองคน เขาจึงเริ่มพูด

“Isara Spencer เปิดตัวนำหอมใหม่พร้อมกันทีเดียวสามตัวภายใต้ ชื่อคอลเล็กชั่น ‘London’s Lover’ แร้งบันดาลใจมาจากสวนอังกฤษหลัง ฝนตกเหมือนนายเบอร์เบอร์รี่ นักวิจารณ์ด่ากันให้ยับ นายเห็นข่าวหรือยัง”

“เห็น” อิสราตอบเรียบๆ

เดวิดมองจ้องเขาเหมือนกับจะรอให้เขาพูดต่อ แต่เขาไม่ได้พูดอะไร อีก

“จะเอาไงดี”

“ไม่เอาไง”

“เฮ้ย ถ้ามจริง” เดวิดเลิกคิ้ว สีหน้าร้อนรน “นายจะไม่ทำอะไรสัก หน่อยเหรอ อิส”

“แล้วนายจะให้ฉันทำอะไร” อิสราถอดแว่นกันแดดพร้อมกับเอนหลัง พิงพนักโซฟา กอดอก “ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องกับอิสรา สเปนเซอร์ มาจะห้าปี แล้ว นายลืมนไปแล้วหรือนายซื้อให้เขาไปแล้ว เขาจะทำอะไรกับมันก็เป็นเรื่องของเขา”

“แต่มันเป็นชื่อนายนะ เขาใช้ชื่อนายทำมาหากินอยู่”

“ก็แค่ชื่อ ฉันเป็นคนคติน้ำหอมนั่นแหละเมื่อไร จะเดือดร้อนทำไม”

“แต่มันเป็นชื่อนาย!” เดวิดเสียงหลง

“งั้นฉันเปลี่ยนชื่อตัวเองดีไหม” อิสราถามหน้าตาเฉย “เอานะ ฉันรู้

ว่านายเป็นห่วง ขอบคุณนะ แต่นายเองก็อยู่ในวงการนี้มาสิบกว่าปีแล้วพอกับฉัน พวกคำวิจารณ์นะมันเรื่องปกติ น้ำหอมมันเป็นเรื่องของรสนิยม นายเคยเห็นน้ำหอมรุ่นไหนออกมาไม่มีคนตำหนิ เชื้อลิ ยิงคนตำเยะยิ่งขายดี แอลวีเอ็มเอชเตรียมตัวนอนหลับเงินอีกหลายร้อยล้านยูเอสได้เลย”

เดวิดถอนหายใจเฮือก หลังคอมลง “นายถือว่าตัวเองเป็นเบอร์หนึ่งไม่สนใจเรื่องพวกนี้แล้วสินะ”

“ช่างเขาเถอะน่า ทำงานของเราไปดีกว่า มัวแต่ยึดติดกับอดีต ไม่ต้องมีอนาคตกันพอดี แล้วนี่ของที่ฉันให้นายไปหาเรียบร้อยใหม่” อิศราตัดบทเปลี่ยนเรื่อง

“อ้อใช่ เรียบร้อยดี ตัวอย่างน้ำมันสกัดอยู่ในถุงนี้” นึกขึ้นได้ เดวิดก็ล้วงถุงผ้ากำมะหยี่สีขาวจากกระเป๋าเสื้อส่งให้อิสรา “ฉันเอาตัวอย่างสามสิบมิลมาให้นายเลือกก่อน จะใช้อันไหนบ้างค่อยว่ากันอีกที”

“ขอบคุณมาก”

“ก่อนกลับจากอินโดนีเซีย ฉันแวะเที่ยวทะเลที่ประเทศไทย คุณภาพสึลาที่ดีไทยไม่เลวเลยนะ ฉันเลยสกัดมาเป็นตัวอย่างให้นายด้วย นายเอาไปดูเองแล้วกัน”

“ประเทศไทยเหรอ” อิศราเอ่ยเสียงเรียบ สีน้าเฉยเมย เขารับรู้ถึงกำมะหยี่มารูดเปิด ภายในถุงมีขวดแก้วใบเล็กสีเขียวหม่นบรรจุน้ำมันสกัดธรรมชาติขนาดสามสิบมิลลิตรจำนวนสามขวด เขาวางเรียงทั้งหมดลงบนโต๊ะ แต่ละใบมีฉลากกำกับ

Frangipani – Indonesia

Frangipani – Malaysia

Frangipani – Thailand

อิสราไล่สายตามองขวดแก้วที่ละใบเงิบๆ เขาใช้ปลายนิ้ววัดขวด

แก้วน้ำมันสกัดดอกกลิ่นหอมจากประเทศไทยขึ้นมา แล้วโยนคืนให้เดวิดที่รีบ
เอามือประคองรับหน้าตื่น

“แค่นี้ก็พอแล้ว” อิสราบอก

“พอ? หมายความว่ายังไงที่ว่าพอ” เดวิดเล็กคิ้วจนหน้าผากย่น

อิสราไม่ตอบ เขาเก็บขวดแก้วสองใบที่เหลือลงถุง ส่งสายตาไปยัง
กระเป๋าทรงกล่องที่อยู่บนโต๊ะ

“เจ็ดกลิ่นใหม่อยู่ในกล่อง เอาไปจัดการให้ด้วยนะ ขอคุณมาก” พูด
แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืน “ไปละ ทำงานให้คุ้มค่าจ้างด้วย ไว้รอโรเจอร์กลับมาจาก
อเมริกา จะยกถังบลูเบิลเลียงยันเช้าเลย ตามนี้นะ”

“เออ เอ๊ย! ขอรับ เจ้านาย เอาไงก็เอาวะ” เดวิดร้องตามหลัง

อิสราหันมามุมมุกปากกึ่งทำย สวมแว่นตากันแดดแล้วก้าวออกจาก
ห้อง ลงไปยังชั้นล่างซึ่งดาเนียลรออยู่

“นายท่านจะไปไหนต่อไหมขอรับ”

“ไม่ละ กลับบ้านกันเถอะ”

“ขอรับ”

Peony

โบตัน

‘แม่ แม่คะ น้ำเอี้ยดคะ รินขอโทษ รินผิดไปแล้ว แม่ น้ำเอี้ยด ช่วยลูกชายของรินด้วยนะคะ...แม่ น้ำเอี้ยดคะ ช่วยเขาด้วย...’

ดวงตาคู่เล็กเบิกโพลงขึ้นในความมืดสลัวกลางดึก ดวงหน้าซึ่งมี ริ้วรอยของความร่วงโรยเหือดซีด เม็ดเหงื่อผุดพราว หยิงชราว่างเล็กควาน หาสวิตช์โคมไฟหัวเตียง แสงสีนวลสว่างจ้าขึ้นทันใด

ผันอีกแล้วหรือ...

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น

“ย่าเอี้ยด ย่าเอี้ยดคะ! ย่าเอี้ยด!” เสียงเรียกที่อยู่อีกฟากของประตู ดูร้อนใจ

หยิงชราค่อยๆ ขยับลงจากเตียง หยิบเสื้อคลุมสีชมพูดอกโบตันมาสวมทับชุดนอน เดินไปที่ประตู

“เพ็ญ...”

“ย่าเอี้ยดคะ” หยิงสาวในชุดนอนโผล่เข้ามาบิบบมือหยิงชรา “ผันร้าย อีกแล้วหรือคะ เพ็ญกำลังจะนอน ได้ยินเสียงร้องให้”

หญิงชราทอดถอนใจ “ใช่จ๊ะ คงเหนื่อยแล้วก็เครียดไปหน่อย”

“นั่นสิคะ ตั้งแต่ย่าเล็กล้มป่วย เพ็ญเห็นย่าเอียนนอนฝันร้ายแทบทุกคืนเลย” เธอเอ่ยขณะช่วยประคองหญิงชราเข้าไปในห้อง พามาหนึ่งบนเตียง “ให้เพ็ญเข้ามานอนเป็นเพื่อนย่าเอียนในห้องนะคะ”

“อย่าเลยลูก หนูทำงานมาเหนื่อยๆ นอนพักผ่อนให้สบายเถอะ”

“นอนกับย่าเอียนก็ไม่ได้ลำบากเลยนี่คะ เพ็ญก็นอนกับย่าเอียนมาตั้งแต่เล็กจนโต เพ็ญโตมาได้ก็เพราะนิทานของย่าเอียนแต่แท้ๆ”

หญิงชรารูบเรือนผมดำขลับของหญิงสาว ทอดตามองด้วยความเอ็นดู “โอ๊ย เพ็ญภพ ลูกหลานบ้านนี้ก็มีตั้งหลายคน ไม่มีใครสนใจคนแก่มีแต่ตัวอย่างย่าสักคน”

“ไม่จริงเสียหน่อย เราทุกคนรักย่าเอียนนะคะ”

หญิงชราส่ายหน้า “ยารู้หรือกนะ”

“ไม่เอาแล้ว เราไม่พูดเรื่องนี้กันดีกว่า ย่าเอียนนอนนะคะ เพ็ญจะห่มผ้าให้” เพ็ญภพพยายามตัดบท ประคองหญิงชราลงบนเตียง ห่มผ้าให้ จากนั้นเดินไปปิดประตูห้องแล้วเดินอ้อมเตียงมาซุกตัวนอนข้างๆ เจ้าของห้อง

“ขอบใจมากนะลูก”

“เพ็ญดีใจที่ได้อยู่กับย่าเอียนคะ” เธอตอบ “เพ็ญปิดไฟนะคะ”

แสงไฟที่หัวเตียงดับลง หญิงสาวและหญิงชราอนอยู่ด้วยกันเงียบๆ เมื่อไรความเคลื่อนไหว ก็ได้ยินเสียงจักจั่นและแมลงกลางคืนต่างๆ ชัดเจน

“ป่านนี้ยายรินกับหลานจะเป็นยังไงบ้างนะ จะตกระกำลำบากขนาดไหนก็ไม่รู้” หญิงชราร่ำฟังก่ำพันท ลมหายใจของเพ็ญภพหนักยาวขึ้น นอนไม่ขยับตัว “ย่าไม่เคยลืมเหตุการณ์วันนั้นได้เลย พี่เล็กใจแข็งมาก ทิฐิแรงเหลือเกิน ไม่ยอมอมก๊ายให้ยายรินที่เห็นผู้ชายดีกว่าแม่ ส่งเสียให้ไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เล็ก จะได้เป็นหน้าเป็นตาให้วงศ์ตระกูล พี่เล็กแกละไรก็เสียได้ แต่เสียหน้าไม่ได้ ไม่รู้จะเอาหน้าไว้ที่ไหน อุตสาหัสตั้งใจหาผู้ชายดี”

ที่หมายมันจะให้ลูกได้ลงเลย ยายรินกลับไปรักกับไอ้หนุ่มตาน้ำข้าวที่ไหนไม่รู้ ความหวังของคนเป็นแม่อยากให้ลูกได้ดีทั้งหลายหมด”

“เพ็ญคิดว่าเพ็ญเข้าใจคุณรินนะคะ” เพ็ญภพเอ่ยเนิบช้า “คนหนึ่งก็แม่ อีกคนหนึ่งก็สามี...พ่อของลูกในท้อง...” หญิงสาวซุกตัวกอดร่างเล็กของหญิงชรา “ถ้าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเพ็ญเอง เพ็ญก็คงเลือกแบบคุณริน”

“ทั้งพ่อทั้งแม่ไม่มีความสุขอย่างนั้นนะเธอ”

เพ็ญภพเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบ

“มีความสุขไหมเพ็ญไม่รู้ แต่คุณรินมีครอบครัวต้องรับผิดชอบเหมือนกัน มีสามี มีพี่โอม ทั้งไม่ได้นะคะ”

“ต่างคนต่างความคิด ยุคสมัยมันคงเปลี่ยนไปแล้ว” ย่าเอี้ยดถอนหายใจอีก “ย่าคนไม่เคยมีครอบครัว ไม่รู้หรือว่าคนมีครอบครัวเขาคิดกันยังไง ย่าเล็กเกิดยังไงย่าก็สุดจะรู้”

“ค่ะ”

“อ้อใช่ ตอนเพ็ญไปเรียนโทอังกฤษ เคยได้ข่าวพวกเขาบ้างไหม” เพ็ญภพนิ่งงันไป

“ยายรินคงต้องเหนื่อยมาก เลี้ยงดูลูกชายพิการ...”

“ดิสเล็กเซียไม่ใช่ความพิการนะคะ” หญิงสาวเอ่ยแซงขึ้น “แค่ความสามารถทางการอ่านการเขียน...น้อย...กว่าคนทั่วไปนิดหน่อย”

“มันก็คือความบกพร่องเหมือนคนพิการนั่นแหละ จะมากจะน้อยก็เป็นอีกเรื่อง”

ท่ามกลางความเงียบเมื่อย่าเอี้ยดไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก เพ็ญภพคลายกอดหญิงชรา แล้วพลิกตัวตะแคงไปอีกด้าน

“เมื่อกี้ย่าเอี้ยดถามเพ็ญว่าเพ็ญได้ข่าวพวกเขาบ้างไหมใช่ไหมคะ เพ็ญได้ข่าวค่ะ คุณริน...เสียไปเมื่อสี่ปีที่แล้วแล้วค่ะ”

Vetiver

หญ้าแฝก

เพ็ญภาพปิดประตูบานสีขาของห้องนอนแล้วทิ้งตัวลงพิงเต็มแผ่นหลัง หลับตานิ่ง กลิ่นดอกช่อนกลิ่นลอยเบาบางอยู่ทั่วห้อง เธอสูดหายใจเข้าลึก นึกถึงเรื่องราวในห้องนอนยาเอียด

‘ยายริน...โธ่ ยายริน...’ หญิงชราสะอึกสะอื้นเสียงสั่นเครือ ‘แล้วย่าจะบอกกับย่าเล็กยังไง’

เพ็ญภาพไม่เข้าใจ ความทรงจำของเธอที่มีต่อคุณรสรินและย่าเล็กเต็มไปด้วยร่องรอยของเศษแก้วแตกละเอียด ไม่มีทางประสาน คนหนึ่งเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่ออ้อนวอนขอร้องแม่บังเกิดเกล้าให้ช่วยลูกชายของตน แต่คนที่อยู่ที่นี้ ร่ำรวยมหาศาล กลับไม่ยอมแม้แต่จะมองหน้า เหตุผลทั้งหมดคงเพราะความโกรธและความผิดหวังที่ลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจเลือกสามีไม่เลือกแม่ ในวันที่คุณรสรินจบการศึกษากลับมาพร้อมลูกในท้อง ย่าเล็กยื่นข้อเสนอให้คุณรสรินตัดขาดจากสามีชาวอังกฤษ ส่วนลูกที่เกิดมา ย่าเล็กจะรับเป็นบุตรบุญธรรมเสียเอง เพื่อให้คุณรสรินได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ตามที่ย่าเล็กคาดหวังไว้ แต่เธอไม่ยอม แล้วเดินจากไปท่ามกลางความโกรธของ

ย่าเล็ก จนถึงกับประกาศตัดแม่ตัดลูก

เรื่องที่คุณรสรินอุ้มท้องกลับมาขอหม่าเล็กนั้นเป็นเรื่องที่คนในบ้านพูดต่อกันมา มันดูรุนแรง ขณะเดียวกันก็แสนประหลาด ย่าเล็กจะยังนึกถึงลูกสาวคนเดียวคนนี้ของท่านจริงๆ หรือ...

‘ทำไมเพ็ญรู้แล้วไม่บอกย่า เรื่องยายริน’

‘เพ็ญไม่รู้...จริงๆ’ เธอตอบ ‘ว่าจะมีใครอยากรู้หรือเปล่า’

‘ทำไมใครจะไม่อยากรู้ คนเป็นแม่ ยังไงก็ตัดลูกตัวเองไม่ขาดหรอก’ ย่าเอี้ยดร้องไห้จนหมดแรงหลับไปในที่สุด

เพ็ญพาพุดไม่ออก เท่าที่เธอรับรู้มาตลอด ย่าเล็กหรือแม่แต่ย่าเอี้ยดเองไม่เคยปรึกษาพุดถึงคุณรสรินหรือลูกชายของคุณรสรินเลยสักครั้ง ท่านไม่เคยติดตามถามข่าว ไม่เคยแสดงความไยดี พวกท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกชายของคุณรสรินมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร เคยมีหลายครั้งที่คนพุดถึงคุณรสรินให้ได้ยิน ย่าเล็กก็จะดูเป็นการใหญ่

หญิงสาวสุดหทัยใจเข้าลึก มองห้องนอนสีขาวยาวแสนสวยของตัวเอง

บ้านไม้สองชั้นหลังนี้เป็นที่พักพิงของเธอมาตั้งแต่แม่แต่งงานกับคุณรวิษฐ์ รณรต ลูกชายคนโตของมหาเศรษฐีเจ้าของเครือห้างสรรพสินค้ารายใหญ่ของประเทศ เธอกับพี่ชายได้รับเมตตาให้มาร่วมใช้นามสกุลเก่าแก่ ได้รับการอบรมบ่มนิสัย ได้รับโอกาสทางการศึกษาที่ดี เพ็ญพารู้สึกว่าตัวเองเป็นลูกเลี้ยงที่โชคดีที่สุด ขณะเดียวกันก็อดรู้สึกผิดไม่ได้เมื่อนึกถึง ‘หลานชายแท้ๆ’ ของย่าเล็ก เขาควรได้มีชีวิตที่ดีแบบเธอ

ท่ามกลางความเจ็บปวรีรายล้อมบ้านสวนยามรุ่งสาง เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือนัดขึ้น หญิงสาวสะดุ้งน้อยๆ เดินไปหยิบมันขึ้นมา ดีทำพอดิบพอดี

เพ็ญภพรู้สึกห่มหมองอย่างไม่รู้สาเหตุ วันนี้เธอไม่พร้อมทำงานเลยจริงๆ

แต่เธอมีเป้าหมาย มีความฝัน เธอจะทำได้ความฝัน...

ร่างระหงในชุดนอนหยัดตัวตรง ผมเส้นเล็กดำสยายทิ้งตัวเคลียแผ่นหลัง เพ็ญภพกดปิดการตั้งเตือนก่อนจะไปอาบน้ำ เลือกสวมเสื้อกล้ามกับกางเกงยีนเข้ารูปสีดำ หญิงสาวบรรจงทาครีมบำรุงผิว แต่งหน้า แต่งลิปสติกสีนู้ดชมพูหม่น จากนั้นหยิบขวดแก้วที่มีน้ำใสๆ ขึ้นมาฉีดที่ซอกคอ และข้อมือด้านในทั้งสองข้าง

กลิ่นหอมฉ่ำฉ่ำของดอกช่อนกลิ่นฟุ้งกำจายในอากาศยามเช้า ผสานกลิ่นหอมโปร่งให้ความสดชื่นของใบมะกรูด ดอกส้ม และส่วนผสมอีกหลายชนิด ที่ขวดมีตัวหนังสือสกรีนทำสลักบนพื้นสีครีมดูเรียบโก้ กับสัญลักษณ์ 'IS'

ISARA SPENCER

LONDON

Tuberose of the Childhood

Cologne

เพ็ญภพหยิบกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมคางหมูขึ้นมากล่องไหล่ เดินออกจากห้องลงมาชั้นล่าง เห็นเด็กรับใช้กำลังจะเริ่มทำงาน จึงไหว้วานให้คอยดูแลเอาใจเป็นพิเศษ วันนี้ท่านคงจะไปเยี่ยมย่าเล็กที่โรงพยาบาลอีก จากนั้นเธอก็นั่งดื่มกาแฟ อ่านข่าว รอเวลาพี่หนูมารับ

“อ่านข่าวแปะชั้นเมืองนอกอีกละ”

พี่หนูเยี่ยมหน้ามามองหน้าจอโทรทัศน์มือถือของเธอ หลังจากช่างแต่งหน้าเพิ่งเสร็จงานแล้วย้ายไปแต่งหน้าเพื่อนนางแบบที่เพิ่งเข้ามาหลังจาก

ซ้อมเดินรอบสตูดิโอ

เพ็ญภพงยหน้าขึ้นยิ้ม แล้วก็มกลับมาเลื้อนดูหน้าจอต่อ

“ตามข่าวอะไรอยู่ ให้พี่ช่วยสืบไหม”

“ไม่ได้ตามอะไรเป็นพิเศษค่ะ อ่านไปเรื่อยๆ” เพ็ญภพงยหน้าตอบ
“พี่หนูมีอะไรหรือเปล่า”

“อ้อ คุณผั่งอยากคุยกับเพ็ญหน้อยนะ เรื่องพินาเล แกร่ออยู่หน้า
รันเวย์”

“อ้อ...ค่ะ ขอบคุณค่ะ”

เพ็ญภพลุกจากเก้าอี้เหล็กเสียงดังครูดพื้น รองเท้าส้นสูงสี่นิ้วทำให้
พี่หนูสูงเพียงระดับไหล่ หญิงสาวสอดโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าหลัง สวม
แว่นกันแดดขณะเดินออกมาพบดีไซเนอร์เจ้าของงาน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งดูสมาร์ตยืนกอดคอกรออยู่ที่ลานน้ำพุปลาย
รันเวย์ แสงแดดยามสายสาดกระทบใบหน้าหล่อเหลามีเคราชั้นครีม ดวงตา
ซ่อนอยู่หลังแว่นกันแดดทรงเฉียว

“คุณผั่ง” เพ็ญภพยกมือไหว้ “พี่หนูบอกว่าคุณผั่งต้องการคุยกับเพ็ญ
เธอค่ะ”

“อ้อ ใช่จ๊ะ” ดีไซเนอร์หนุ่มรับไหว้แล้วบอกความต้องการของตัวเอง
“พี่เพิ่งเห็นคลิปงานถ่ายแบบเชือกของน้องเพ็ญ รู้ว่าน้องเพ็ญเป็นบัลเลต์
ก็เลยอยากรีโอเคีโกราฟตอนพินาเลใหม่ ขอโทษนะที่ต้องมาเปลี่ยนเอา
หน้างาน”

“ค่ะ ได้ค่ะคุณผั่ง”

หญิงสาวตั้งใจฟังดีไซเนอร์กับนักออกแบบท่าเต้นผู้ออกแบบการ
แสดงปิด ที่ต้องการให้เธอเคลื่อนไหวแบบนักบัลเลต์เพื่อเล่นกับความอ่อน
พลิ้วของเส้นใยพิเศษเน้นเรือนร่าง เธอใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงเพื่อซ้อมเดี่ยว
ก่อนจะซ้อมรวมกับนางแบบอีกครั้ง อากาศร้อนอบอ้าว กลิ่นน้ำหอมบนผิว
เมื่อได้รับความร้อนจากร่างกายก็ยังลอยอวลอ่อนโยนรอบตัวเธอ

“น้ำหอมอะไร หอมจังเลยน้องเพนนี่”

เสียงใสๆ ดังขึ้นขณะเพ็ญภพลงจากรันเวย์ กำลังจะกลับคอนเทเนอร์แต่งตัว หญิงสาวหันกลับไป พอเห็นอีกฝ่ายก็ยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะคุณแก้ว”

หญิงสาวร่างเล็กรับไหว้ เธอสวมเสื้อแขนงุดผ้าลินินสีชมพูหม่นกับกางเกงทรงฮาเร็มสีกรมท่า ประดับสร้อยหินยวาระย้า ดูคล่องแคล่ว ช่างภาพแฟชั่นชื่อดังผู้นี้คือภรรยาดีไซเนอร์เจ้าของงาน

“พี่ได้กลิ่นตั้งแต่น้องเพนนี่อยู่บนรันเวย์แล้ว ชอบจัง น้ำหอมของบ้านไหนเนี่ย”

“ของอิสรา สเปนเซอร์ ค่ะ” เพ็ญภพตอบยิ้มแย้ม เธอได้กลิ่นน้ำหอมโทนเปลือกไม้แน่นหนักจากอีกฝ่ายเหมือนกัน

“อ้อ อิสรา สเปนเซอร์ มิน่าล่ะ กลิ่นคลาสสิกมากๆ พี่ก็มีของบ้านนี้หลายกลิ่นนะ ของน้องเพนนี่กลิ่นไหนคะ”

“Tuberose of the Childhood ค่ะ”

“อ้อ กลิ่นแรกของบ้านนี้เลยนี่ ไซ้ใหม่ เสียตายนะที่เลอเน^๑ไม่ใช่มิสเตอร์สเปนเซอร์แล้ว ยุคหลังๆ ของบ้านนี้เหมือนจะเน้นตามตลาดใหญ่ จนกลิ่นหายไปทุกทีๆ ไม่เหมือนตอนที่มิสเตอร์สเปนเซอร์ยังอยู่ พี่ชอบเขามากเลยนะ ตัวตนเขาชัดดี”

“คุณแก้วรู้จัก...เขาหรือคะ” หญิงสาวขยับไปฟังอีกฝ่ายใกล้ขึ้น

“พี่หรือ ไม่รู้จักหรือคะ เคยอ่านคอลัมน์เกี่ยวกับเขานะ เห็นว่าเป็นผู้ชายโพรไฟล์น้อยสุดๆ ไม่เคยให้สัมภาษณ์ที่ไหนเลย แต่เหมือนจะเคยได้ยินว่าอายุยังไม่มาก ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นลูกครึ่งเอเชียนะ ไม่รู้อินเดีย ไหม ชื่ออิสราหรืออิสระนี่แหละ อาจจะเป็นลูกครึ่งไทยก็ได้มั้ง” ช่างภาพ

^๑ Le nez เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า จมูก เป็นสแลงที่ใช้เรียกนักปรุงน้ำหอม เพราะจมูกเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในสายอาชีพนี้

สาวหัวเราะ เอื้อมมือมาแตะแขนเธอ “ยังไฉนวันนี้พี่ฝากันแหวด้วยนะคะ พี่เป็นคนเลือกน้องให้มาเดินพินาเลด้วยตัวเองเลย อย่าทำให้พี่ผิดหวังนะ โอเคไหม”

“ค่ะ คุณแก่” หญิงสาวยกมือไหว้ “ขอบพระคุณสำหรับโอกาสค่ะ”

“เราให้โอกาสกันและกันมากกว่า พี่เลี้ยงรักคอลเล็กชันนี้มาก พี่อยากเห็นพี่เลี้ยงมีความสุข”

เพ็ญภพอมยิ้ม รออีกฝ่ายเดินนำไปก่อนแล้วค่อยแยกมาที่คอนเทนเนอร์แต่งตัว เห็นพี่หนูเพิ่งวางสายจึงเข้าไปหา

“อืมอะไรนักหนาอะฮี้ แม่ลูกสาว” พี่หนูทัก

หญิงสาวหัวเราะ “ไม่มีอะไร เขินคนรักกัน”

“ใคร”

“คุณเลี้ยงกับคุณแก่ไง”

“อ้อ...” แล้วพี่หนูก็หัวเราะตาม “คุณน่ารักมากจริง วิชาเขาเธอ”

เพ็ญภพลั่นศีรษะ “เปล่าซะหน่อย เพ็ญชอบคุณรักกัน”

“ว้าย! ลามก”

“เอ๊ย! ไม่ใช่อย่างนั้น” หญิงสาวร้อง

พี่หนูหัวเราะเอิ๊กอ๊าก รุนหลังเธอให้ไปเติมหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัว

งานแฟชั่นโชว์จบลงอย่างสวยงาม โชคดีที่ท้องฟ้าเป็นใจ เมฆฝนค่อยๆ คืบคลานมาเข้าปกคลุมทั่วบริเวณตั้งแต่ช่วงเที่ยง ไม่มีแสงแดด แต่ก็ไม่มืดฝน ตรงตามคอนเซ็ปต์สีน้ำตาลท่ามกลางฤดูที่เปลี่ยนแปลงพอดี

เพ็ญภพเดินลงจากรันเวย์หลังถ่ายภาพร่วมกับดีไซเนอร์และสปอนเซอร์ พี่หนูเตรียมบะหมี่เปิดอย่างหอมกรุ่นไว้รอ หญิงสาวเปลี่ยนเสื้อผ้าหยิบกระเป๋าลงมานั่งมองพี่หนูเดินไปเดินมา รู้สึกดีที่งานออกมาดี รู้สึกดีกับดีไซเนอร์เจ้าของงาน เธอใช้ส้อมพลาสติกม้วนเส้นเข้าปาก ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดอ่านข่าวที่ค้างไว้ตั้งแต่ช่วงสาย

ข่าวแฟชั่นที่อังกฤษดูหลากหลายและจับต้องได้กว่าเมืองไทย สินค้าแบรนด์เนมเป็นเรื่องที่ทุกคนในประเทศเข้าถึงได้ เธอจำได้น้ำหอมขวดแรกของอิสรา สเปนเซอร์ ขนาดห้าสิบลิลลิตรราคาหนึ่งร้อยสี่สิบปอนด์ ประมาณเจ็ดพันบาทในเวลานั้น เทียบเท่ากับเงินค่าแรงเสิร์ฟอาหารในร้านอาหารจีนที่โซโหสองวันเท่านั้นเอง

“เพ็ญ กินเสร็จหรือยัง” พี่หนูเดินอาดๆ มาส่ง “ยังเหอ พี่ขอสินนาที่ได้ไหม รถตู้มารอแล้ว”

“ค่า...”

เพ็ญภพกำลังจะวางโทรศัพท์ หน้าจอที่โหลดค้างไว้ก็ปรากฏขึ้น

This winter, be ready to witness the enchantingly seven brand new scents under the fragrance collection 'World Artists' by the renowned British perfumer, Isara Spencer. It's high time for him to re-shine after long five years of hibernation.

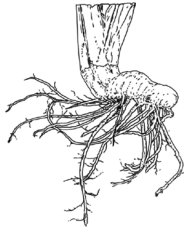
(หนานนี่ เตรียมตัวโดนสะกดด้วยเจ็ดกลิ่นใหม่ล่าสุดภายใต้คอลเล็กชัน ‘ศิลปินเอกของโลก’ เพื่อต้อนรับการกลับมาของสุคนธกรชื่อดังอิสรา สเปนเซอร์ หลังจากห้าปีแห่งการเก็บตัวอันยาวนาน)

หนาน...หนานมากเหลือเกินจริงๆ

ริมฝีปากสีส้มอิฐแย้มยิ้มอ่อนหวาน รอบตัวเธอเคลื่อนไหวช้าลงทีละน้อย ดูที่ดวงและทางไกลออกไปทุกที ปรากฏสวนดอกไม้ขึ้นในหัวใจ หอมละมุน หวานน่า แสบอบอุ่น

Orris

เหง้าไอริส

“นายท่านขอรับ คุณวิลสันมารอพบขอรับ” เสียงทุ้มๆ ของดาเนียล
ดังขึ้นหน้าประตู ชายชราयीนรวบมือ ทำทางสำรวจ

“ไฉจริงๆ” อีسرائิยมุมปากพร้อมกับวางหนังสือลงบนตัก หมุนแกอี้
มาทางพ่อบ้านคหใจ “แล้วตอนนี้เขาอยู่ไหน”

“รับเขาอยู่ในสวนขอรับ”

ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วลุกยืน

“นายท่านจะรับชาด้วยไหมขอรับ”

“ไม่เป็นไร ขอขอบคุณมาก”

อีสร้าออกจากห้องหนังสือลงไปหน้าตึก อากาศเย็นจัด เขาเดินตัด
สวนอังกฤษซึ่งใบไม้เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลไปมากแล้ว ข้ามสะพานไปยัง
กระท่อมน้ำชาด้านทิศตะวันตกของอาณาเขตแมนชั่น

“เซอร์ไพรส์หิวทมิฬดำเลยอะ มาให้เตะที่นึ่งซี”

โรเจอร์เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงผอม ผมหยักศก ใบหน้าหมดจด
สะอาดสะอ้าน เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนไท สวมกางเกงขายาวสีดำกับ

รองเท้าหนังค่อนข้างเป็นทางการ แต่ทำทางฟ่อนคลาย อารมณ์ดี

อิสราเบี่ยงตัวหลบปลายรองเท้าของโรเจอร์ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง

“ทนายประสาอะไร ชอบทำร้ายคน”

“ฉันจะเตะก้นนายคนเดียวนี้แหละ อะไรวะ จ้างฉันเป็นทนายให้ แต่ไม่บอกอะไรกันสักคำ”

“ถ้าบอกง่าย ๆ นายจะรีบบินกลับมาอย่างนี้หรือ” เขาเอามือออกจากกระเป๋ามาจับพนัก ลากเก้าอี้ออกมาแล้วนั่งลง “เดวิดกลับมาแล้วนะ”

“รู้แล้ว ฉันนัดนายนั้นเรียบร้อยแล้วด้วย สักพักคงตามมา วันนี้จะเป็นวันริ้วเยียนเพื่อนผู้กลายเป็นทาสรับใช้มิสเตอร์เพอร์ฟิวเมอร์คนดัง ต้องฉลองกันหน่อย”

“เวอร์ซจะให้พอ” อิสราทำหน้าที่แม่ มองโรเจอร์ที่ยังคงหัวเราะขณะหยิบถ้วยชาขึ้นจิบ “แล้วทำไมวันนี้เอาใจออกหากอยู่หลังได้ล่ะ”

“รู้อีก เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านชาตั้งแต่เมื่อไร”

“ก็ได้กลิ่นกุหลาบขาววินเชสเตอร์คาที่ดรัล ซากุหลาบตูม”

“เหมาะแล้ว เหมาะแล้วจริงๆ” โรเจอร์วางถ้วยชา ทำเป็นปรบมือด้วยท่าทางล้อเลียน “สมแล้วที่เป็นเจ้าชายแห่งวงการน้ำหอมของอังกฤษ จัณนายช่วยบอกให้ฉันชื่นใจหน่อยสิว่า ฉันใช้น้ำยาซักกางเกงในกลิ่นอะไร”

อิสราหยิบบิสกิตในงานปาร์ตี้โรเจอร์ “กลิ่นไซ้เน่ามั้ง”

โรเจอร์ร้องสลดเสียงดัง ทำหน้ายุ่ง “ไซ้ทองคำต่างหาก นายทำเลื้อฉันเปื้อนหมดแล้วนะเห็นไหม”

อิสรายกไหล่ มองโรเจอร์ที่กำลังใช้กระดาษเช็ดมือพิเศษบิสกิตออกจากเลื้อเป็นระวิง

“แล้วนี่นายทำอะไรอยู่” โรเจอร์ถาม

“อ่านหนังสือไปเรื่อย ๆ นะ”

“อ่านอะไร”

“ประวัติศาสตร์ทั่วไป”

“หนังสือประวัติศาสตร์ก็สร้างไอดีได้ด้วยเธอ”

“ไม่ได้หรอก เพราะคนสร้างคือฉัน”

“เหม่...กวนตีน!” โรเจอร์กลับมาจิบชา “ฉันช่วยอ่านให้นายฟังไหม”

อิสราส่ายหน้า “ไม่ต้องหรอก ฉันไม่รับ”

โรเจอร์หัวเราะ สายตาชื่นชม แต่ก็ไม่วายกวนกลับ

“นายแน่ใจหรือว่าจะอ่านถูก”

“ไม่แน่ใจ แต่ไม่เป็นไรที่ผ่านมาก็ไม่รู้เข้าใจผิดเพี้ยนไปเท่าไรแล้ว”

อิสราหัวเราะ มองโรเจอร์ส่ายหัว

“ตกลงซะมัด ถ้าคนในวงการรู้ว่าคุณปรุ้งน้ำหอมจอมหยิ่งที่ชื่อ อิสรา สเปนเซอร์ จริงๆ แล้วเป็นคนแบบนี้ เขาจะเขียนว่ายังไงกัน”

“แล้วทำไมนายไม่ชิงเขียนไปขายก่อนเลยล่ะ” อิสราลุกยืน เขาเดินออกมาสู่ตึกอากาศหนาวต้นเดือนพฤศจิกายนเมื่อมีสายเรียกเข้ามาคุยเรื่องงานกับโรเจอร์ น้ำเสียงฝ่ายนั้นสุภาพนึ่งขมิ้นขึ้นทันที

เขา เดวิด และโรเจอร์ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนอยู่ที่ยูซีแอล อิสราเลือกมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นที่แรกเพื่อศึกษาเล่าเรียนวิชาเคมี ยูนิเวอร์ซิตีคอลลิจลอนดอนเป็นมหาวิทยาลัยไม่กี่แห่งที่มีระบบรองรับการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่เป็นดิสเล็กเซียอย่างเขา ชายหนุ่มจบปริญญาตรีมาได้แบบพอเอาตัวรอด ก่อนจะเอาเงินเก็บทั้งหมดจากงานพาร์ทไทม์ตลอดสามปีในมหาวิทยาลัยพาตัวเองไปสู่สถาบันสอนปรุ้งน้ำหอมแห่งเมืองกราสประเทศฝรั่งเศส

ช่วงแรกที่เขากลับมาจากสวิตเซอร์แลนด์เพื่อเรียนร่วมกับคนปกติ อิสรามีโรเจอร์ซึ่งแบ่งเช่าแฟลตร่วมกับเขา พ่อและแม่คอยช่วยเหลือ ส่วนเดวิดเป็นเพื่อนร่วมชั้นปีกับโรเจอร์ แต่รายนั้นไม่ยอมเอาติด้านกฎหมายชอบท่องเที่ยวผจญภัยมากกว่า

“ยินดีด้วยนะอิส ไม่คิดเลยว่านายจะมาได้ไกลขนาดนี้” โรเจอร์ซึ่ง

เฟื่องวางสายเดินออกมาจับบ่าเขา

อิสราี่ยม เงยหน้ามองท้องฟ้าเหนือแมนชั่น

“นายไม่คิด แต่ฉันคิดมาตลอดว่าวันหนึ่งจะต้องมาไกลขนาดนี้ให้ได้...เพื่อพอกับแม่”

“นายเจ๋งว่ะ เสียตาย พวกท่านไม่น่าจากนายไปเร็วแบบนี้เลย”

“แม่คงทนคิดถึงพ่อไม่ไหว”

แววตาของอิสราดูหม่นเศร้า เขาไม่พูดอะไรอีก

“นายมีฉันนะ ฉันให้นายยิ้มพอกับแม่เป็นบางวันก็ได้” โรเจอร์เหมือนจะพยายามปลอบ

“อย่าเลย เดี่ยวท่านจะเห็นความแตกต่างของการมีคนอื่นเป็นลูก ฉันไม่อยากเห็นนายเป็นหมาหัวเน่าว่ะ” อิสราหันม่ายกไหล่ เดินล้วงกระเป๋าออกจากศาลา “อากาศเย็นแล้ว เข้าบ้านเถอะ เดี่ยวฉันจะไปบอกดาเนียลให้เตรียมเหล้าไว้อร่อยเดี๋ยวล่ะ”

ในห้องรับแขกปูพรมนุ่ม กรูณั่งไม่บออุ่น เดวิดมาสมทบกับอิสราและโรเจอร์ตอนเกือบบ่ายสอง วันนั้นเขาดูสะอาดสะอ้าน หนวดเครารกครึ้ม ถูกโกนเกลี้ยง สวมเสื้อไหมพรมตัวบางๆ สีเทากับกางเกงขายาวสีน้ำตาลอ่อน พอมาถึงก็ทิ้งตัวลงบนโซฟา ถามหาเหล้าที่อิสราสัญญาไว้

อิสราโยนขวดเหล้าให้เดวิดรับ ส่วนตัวเขาดื่มเพียงกาเฟนแก้วเดียว เขาเคยบอกเพื่อนว่าทุกวันนี้สมองของเขาบกพร่องพอแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องใช้เหล้าทำลายเซลล์สมองมากไปกว่านี้อีก

เดวิดรินจอร์ห์นนี่ วอลท์เกอร์ บลูเลเบิล ลงในแก้วทรงเพชร ขาซ้ายกายขาขวาพลงแกว่งแกว่งเหล้า พุดกับอิสราทวนๆ

“เหล้าไม่กิน บุหรี่ไม่สูบ หน้าตาก็หล่อขนาดนี้ แล้วยังมีแมนชั่นราคาเป็นสามสิบล้าน คนสมบูรณ์แบบอย่างนายนี้อายุมักจะไม่ยืนนะ”

“นายนะสิ อายุจะไม่ยืน” อิสราซึ่งยืนพิงเคาน์เตอร์บาร์ยกแขนขึ้น กอดอก มองเดวิดด้วยสายตาเอาเรื่อง “ให้เอาน้ำหอมไปเทสต์กลิ่น ไม่ได้ให้

เอาไปปาวประกาศ”

“อ้าว เหรอวะ” โรเจอร์เลิกคิ้วสูง “ฉันก็นึกว่าพวกนายวางแผนจะทำอะไรกัน”

“สัญญาเก็บตัวยังไม่หมด จะให้ทำอะไรละ” อิศราหันไปตอบ

“ไม่หมดก็เหมือนหมดนั่นแหละ” เดวิดแย้ง “อีกไม่กี่วันเอง ปล่อยข่าวไปก่อน ไม่ได้ขาย ไม่ถือว่าผิดสัญญา”

“ฉันสรุปหลังหมดสัญญานายจะทำอะไร มีนายทุนเสนอตัวมาให้เลือกตั้งมากมาย ไหนจะลูกค้าแบรนดี้ใหญ่ๆ อีก นายก็ปฏิเสธไปหมด จะทำแบรนดี้ใหม่หรือจะขายสูตรกินไปวันๆ ช่วยบอกฝ่ายกฎหมายหน่อยเถอะวะ ฉันจะได้เตรียมตัวเตรียมเอกสารถูก” โรเจอร์บ่นยืดยาวขณะนอนหนุนมืออยู่บนเตียงเบดริมหันต่าง

“ฉันยังไม่แน่ใจ” อิศราตอบสั้นๆ

“นี่ไง เพราะนายยังไม่แน่ใจ ฉันถึงต้องชิงลงมือให้ด้วยการปล่อยข่าว นายไปก่อน จะได้ประเมิณกระแส แล้วรู้ไหม เมื่อวานนักข่าวเฟชั่นกระหน่ำโทร. มาหาฉันกันก็คน”

อิสรายกไหล่ ขณะที่โรเจอร์ลุกจากเตียงเบดมาเติมเหล้าจากขวดหน้าเดวิด แล้วหย่อนตัวลงนั่งข้างๆ ฝ่ายนั้น

“ฉันไม่เชื่อหรอกว่านายไม่มีแผนในหัว ไม่งั้นนายจะเตรียมบูติกชอปที่ไนต์สบริดจ์ไว้ทำไม” โรเจอร์บอก

“นั่นไง” เดวิดหันนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เป็นท่าป็นไปทางโรเจอร์ “นายก็คิดแบบนั้นใช่ไหม”

“แน่นอน”

“แล้วฉันก็คิดว่าอิสมันคิดการใหญ่ด้วย ไม่งั้นจะเลือกไนต์สบริดจ์ที่มีแต่นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินกันให้ควักทำไม”

“เออๆ พอเลยทั้งคู่” อิศราถอนหายใจ แล้วเดินมานั่งกับวงเหล้า

“เล่ามา” เดวิดเอ่ย กระดกเหล้าลงคอ

“ฉันจะเปิดบูติกน้ำหอมใหม่ ใช้ชื่อ ‘Is Spencer’ ขายน้ำหอมที่ชั้นหนึ่ง แล้วชั้นสองสามสี่ก็เป็นออฟฟิศ ส่วนชั้นห้า ฉันจะย้ายเฟอร์นิเจอร์เก่ามาที่นี่ สำหรับไลน์สโปก ฉันจะทำด้วยตัวเอง”

“ฮะ!” โรเจอร์กับเดวิดโผล่ออกมาพร้อมกัน “นายจะทำด้วยตัวเอง?”

“อืม”

“ฮะ!” ทั้งสองคนร้องอีก หันมามองกันด้วยสายตางุนงง

“ตกใจอะไรนักหนา” อิสราถาม

“ก็ต้องตกใจสิวะที่คนเก็บตัวอย่างนายจะยอมให้คนเข้าถึงตัวง่าย ๆ แบบนี้” โรเจอร์ตอบ

“นั่นสิ จะดีเหรอฮิส นายมันมนุษย์เพอร์เฟกชันนิสต์ ไม่ใช่คนคิดงานลวกๆ รัปๆ ที่จะคิดน้ำหอมเฉพาะตัวให้ลูกค้าที่เดินหน้าเข้ามาทุกวันๆ ได้ นายจะเสียเกรตนะ”

“ฉันมีมาตรฐานการทำงานของตัวเองแล้วกันนะ”

“เซ่น?” โรเจอร์หยัดตัวขึ้นจากพนัก

“ตั้งราคาให้สูง รับทำทีละคน มีเวลาคุยกับลูกค้าแต่ละคนด้วยตัวเอง ...อย่างน้อยสามครั้ง”

“โอ้โห...” โรเจอร์ร้อง

“เพื่ออะไรวะ” เดวิดถาม “ฉันหมายถึง นายจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร”

“อยากเจอคนบ้างมั้ง ห้าปีมานี้ฉันเจอแต่นายสองคน เมื่อไหร่หน้าจะตายแล้ว”

“ใช้เวลาพูดเล่นใหม่” เดวิดเอ่ยเสียงเข้ม

อิสราลุกยืนหนีสายตาเพื่อนทั้งสองคนแล้วเดินไปที่หน้าต่าง ทอดตามองสวนอังกฤษภายนอก

“เมื่อก่อนฉันไม่ปฏิเสธเลยว่าฉันอยากทำทุกอย่างให้แม่ แต่แค่ปีเดียวหลังจากขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นโลกของฉันเพื่อจะใช้เวลากับแม่ แม่ก็ไปจากฉัน ตอนนั้นฉันยอมรับว่าไม่รู้จะทำยังไงกับชีวิตต่อไป ฉันใช้เวลาสามปี

คิด ว่าอยากอยู่แบบคนไม่ทำอะไรอย่างนี้ไปตลอดชีวิตได้จริงหรือ สุดท้ายฉันก็รู้ว่า ถึงฉันไม่ต้องไขว่คว้าทำอะไรเพื่อใคร ฉันยังคงต้องทำเพื่อตัวเอง เพื่อให้ฉันยังมีประโยชน์ ยังมั่งมีงานทำ มันเท่ากับยังมีชีวิตอยู่”

เดวิดวางแก้วเหล้า ลูกขึ้นเดินมาจับไหล่อิสราแล้วกอดคอ

“นายนะ สดุดจริง ๆ วะ”

“ฉันฉันจะเดินเอกสารให้นายเลยนะ” โรเจอร์ยิ้มกว้างอย่างมีแรงใจ

“ขอบคุณนายสองคนมากนะ”

อิสราใช้เวลาอยู่กับเดวิดและโรเจอร์ตลอดบ่าย ตอนเย็นเขาลงครัวทำไก่อบไวน์ขาวกับมันบดและสลัดให้ตัวเองและเพื่อนทั้งสอง โรเจอร์บอกลาบลูเลเบิล มาตี้มกาเบร์เนไซวีญง เดวิดเริ่มตาเอ๋ม เอ๋ยขณะดาเนียลทยอยเก็บจาน

“ฉันชอบน้ำหอมคอลเล็กชันใหม่ของคุณายนะ มันนุ่มนวลแล้วก็ลึก โดยเฉพาะตัวที่ตอนดรายดาร์นเป็นกลิ่นรูปหอมเคี้ยว มันสงบเหมือนนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ ข้างหน้าเป็นน้ำนิ่ง ทำให้มองลงไปเห็นตัวตนชัดดี”

“จินตนาการมาเต็ม พูดตรงๆ ฉันคิดอะไรไม่ได้ขนาดนี้หรอก รู้แค่ว่าอันนี้หอม อันนี้ไม่หอม ไม่ถูกรสนิยมแค่นั้น” โรเจอร์บอก

“ที่ฉันพูดไปนะไม่ได้ครึ่งหนึ่งของคนคิดหรอก ไอ้ศิลปินตัวจริงมันนั่งเสียบๆ อยู่หัวโต๊ะนั่น”

“ฉันก็อาจไม่ได้คิดอะไรเลยก็ได้เนะ” อิสราเอ่ย รับถ้วยกาแฟจากดาเนียล “ขอบคุณมาก”

“ฉันไม่เชื่อหรอก ทุกหยดน้ำหอม ทุกขั้นตอนของนายไม่ใช่เรื่องฟลุคๆ”

อิสราไม่ตอบอะไร

“ดาเนียล มีน้ำแข็งไหม” เดวิดหันไปถาม

“มีขอรับ ลักครู่ขอรับ”

เดวิดหันกลับมาพูดต่อ “นายไม่เล้าหน้อยหรือว่าแต่ละกลิ่นมีที่มา

ที่ไปยังไง”

“ไม่อะ”

“ทำไมอะ”

“ไม่มีอะไรจะเล่า” อิศราปฏิเสธ มือหมุนปากถ้วยกาแฟไปด้วย

“ก็คิดหน่อยสิวะ สมัยนี้ของจะขายได้มันต้องมีสตอรี่ มีเรื่องราว
ที่มาที่ไปทั้งนั้น”

“กลืน...ก็เป็นเรื่องเล่าในตัวเองแล้วไง ฉันทำน้ำหอมมาเป็นสิบปี
เมื่อก่อนยังขายได้โดยที่ไม่มีเรื่องเล่าอะไรที่นายว่านั่นเลย”

“โลกสมัยนี้นั้นเปลี่ยนไปแล้ว” เดวิดแย้ง โรเจอร์ก็เหมือนจะเออออ
เห็นด้วย “นายห่างหายจากวงการไปนาน แม้แต่ข่าวก็แทบไม่สนใจตาม นาย
ไม่รู้หรือว่าการตลาดสมัยนี้มันไปไกลแค่ไหนแล้ว”

“แล้วแค่นั้น”

เดวิดสบถเสียงดัง “โวะ!”

“ฉันว่ามีหน่อยก็ดีนะฮิส” โรเจอร์เสริม “ถ้านายไม่สะดวก เล่าให้ฉัน
ฟังก็ได้ แล้วฉันจะเอาไปเรียบเรียงให้”

“ไม่อะ” อิศราตอบ ยกถ้วยกาแฟดื่มอย่างไม่สนใจ

“งั้นฉันทำเอง” เดวิดโพล่ง “แล้วอย่าหาว่าฉันไม่เตือนนายนะถ้าเกิด
เขียนอะไรที่มันอภินิหารเกินนายรับได้ อย่างชื่อคอลเล็กชันศิลปินของโลก
อะไรนั่นที่นายโทร. มาด่าหาว่าเลี้ยวๆ ทีนี้จะมาว่าฉันไม่ได้นะ”

“ไอ้เดวิด!”

“จะทำหรือไม่ทำ”

“ไม่ทำ!” เขายืนกราน

“เข้าเมืองตาหลิ่วมันต้องหลิวตาตาม เขาถึงจะเรียกว่าคนที่มีความ
สามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม ฉันไม่ได้หมายความว่าให้นายเลกมี
จุดยืนเป็นของตัวเอง แค่นายเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับน้ำหอมของนาย แรง
บันดาลใจ จุดเริ่มต้น อะไรก็ได้ ฉันว่านะ ในเมื่อคิดจะทำอะไรแล้วก็น่าจะ

ทำให้ถึงที่สุดไปเลย ยังไงเรื่องราวจากคนปิ้งน้ำหอมมันก็ต้องดีและน่าอ่านกว่าเรื่องราวที่สร้างขึ้นจากการตลาดอยู่แล้ว” โรเจอร์พูด

“ถูกต้อง” เดวิดส่ายหัว

“นี่ใครเป็นเจ้าของกันแน่วะ”

อิสราเบียงเบนประเด็นไปคุยเรื่องอื่น อย่างเรื่องที่ว่าวันนี้เดวิดแต่งตัวดีกว่าปกติเพราะต้องไปกินอาหารเที่ยงกับยาย และเรื่องงานที่อเมริกาของโรเจอร์ รวมถึงสาวอเมริกันที่โรเจอร์พบรัก ส่วนเรื่องที่เพื่อนสองคนพยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาทำนั้น อิสราเบียงไม่ต้องการเผยความคิดความรู้สึกของเขาให้ใครรู้ ที่ผ่านมา ‘กลิ่น’ และสิ่งที่ประจักษ์ เป็นเรื่องราวในตัวเองแล้ว เขาไม่มั่นใจว่าถ้าเขาเบสสิ่งที่อยู่ข้างในออกมาหมด จะมีใครหัวเราะเยาะเขาหรือเปล่า เขารู้สึกประหม่าทุกครั้งที่ต้องแสดงตัวตนออกมาโดยปราศจากตัวกลาง...อย่างน้ำหอม

สามทุ่มเศษ เดวิดกับโรเจอร์แทบสลบไสลไม่ได้สติ ทั้งสองไปนอนในห้องรับรองซึ่งดาเนียลจัดไว้รอเหมือนทุกๆ ครั้ง อิสราลุกออกจากห้องรับประทานอาหารไปยังห้องหนังสือ เขานั่งลงบนอาร์มแชร์ตัวเดิมที่นั่งเมื่อเช้า ความเงียบทำให้ใจเขาปั่นป่วน เป็นความปั่นป่วนที่อยากเอาชนะตัวเองให้ได้

หลังจากพยายามอ่านหนังสือที่ไม่เข้าหัวแม้แต่หน่อย ชายหนุ่มก็ล้มเลิกแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงาน เขาหยิบดินสอกับกระดาษขึ้นมา เริ่มต้นเขียน

กลิ่น...สำหรับผม คือศิลปะที่เป็นนามธรรมที่สุด

ไม่ใช่...

‘นามธรรม’ ต่างหาก

อิสราไ้ขยาลบคำที่เขียนผิด แล้วเขียนใหม่

กลิ่น...สำหรับผม คือศิลปะที่เป็นนามธรรมที่สุด เราจับต้องมันไม่ได้ มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน กลิ่นสามารถสร้างเรื่องราวให้เกิดขึ้นในหัวความคิด เมื่อโน้ตกลิ่นแต่ละตัวเปิดออก การผจญภัยสู่ดินแดนลึกลับก็เริ่มต้นขึ้น เราไม่มีทางรู้ว่าสุดท้าย เมื่อ 'ทรายดาวนั้' เรื่องราวเหล่านั้นจะจบลงในคนแต่ละคนอย่างไร

น้ำหอมมีมิติซับซ้อน มันไม่เคยปฏิบัติต่อคนทุกคนอย่างเสมอภาค น้ำหอมซ่อนความลับไว้ในร่างกายคนทุกคน ความมหัศจรรย์ทางเคมีนี้เอง ทำให้เราแตกต่างกันไป ไม่มีใครเหมือนใครได้ บ่อยครั้งน้ำหอมทำหน้าที่คล้ายภาพถ่าย เมื่อเราได้กลิ่นซึ่งเชื่อมโยงกับเรื่องราวในความทรงจำ ภาพเก่าๆ นั้นก็มักจะย้อนคืนกลับมา

และครั้งนี้ ผมขอใช้ภาพเขียนอิมเพรสชันนิสม์เชื่อมโยงน้ำหอมกับความประทับใจในความงามของธรรมชาติ

อิมเพรสชันนิสม์เป็นยุคศิลปะแห่งการเริ่มค้นหาความจริงจากธรรมชาติ ผมได้หยิบเอาผลงานชิ้นโปรดจากศิลปินอิมเพรสชันนิสม์เจ็ดท่านมาสรรค์สร้างน้ำหอมเจ็ดกลิ่นใหม่ โดยจะใช้ 'หลอดสี' เป็นต้นแบบขวดน้ำหอมของคอลเล็กชันนี้ เนื่องจากหลอดสีคือสัญลักษณ์ของการเปิดโลกใหม่ทางศิลปะ เพราะก่อนหน้านั้นสีน้ำมันที่ใช้วาดภาพจะเก็บไว้ในกระเพาะปัสสาวะหมู เมื่อจะใช้ต้องเจาะด้วยเข็ม ทำให้สีแห้งง่าย ศิลปินจึงเขียนงานได้เฉพาะในสตูดิโอเท่านั้น จนกระทั่งมีการประดิษฐ์หลอดสีขึ้นมา ทำให้สามารถนำสีออกไปข้างนอก เราจึงได้เห็นภาพท้องนาทุ่งหญ้า ท้องฟ้าทะเล และสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ต่างๆ นับแต่นั้นมา

ภาพแรกที่ผมจะขอกล่าวถึงคือ...

Tuberose

ช่อกลิ่น

“ตามสัญญา อาทิตย์นี้พักผ่อนให้เต็มที่นะจ๊ะ พี่เคลียร์คิวให้หมดแล้ว” พี่หนูยิ้มว่า โบกมือโบกไม้พริ้วพร้อมกับย้ำเรื่องงานเมื่อรถตู้มาส่งเพื่อพาไปถึงหน้าบ้านในเวลาหัวค่ำ คนรักของพี่หนูจะพาพี่หนูไปเที่ยวภูฐาน จึงเป็นช่วงเวลาอันดีที่หญิงสาวจะได้ว่างอยู่เป็นเพื่อนยาเอียตเฝ้าย่าเล็กที่บ้าน

“เที่ยวเพื่อฟื้นฟูด้วยนะพี่หนู”

“ด้ายยย...จะเที่ยวเพื่อ กินเพื่อ นอนเพื่อ แล้วก็สวิตเพื่อคนไม่เคยมีแฟนด้วย โหะๆ” พี่หนูหัวเราะชอบใจพลางยกมือปิดปาก

“ใช่ๆ ใครจะไปเห่อหอมแบบพี่หนูล่ะ”

“อย่ามาพูดจาสร้างความรำคาญ ฉันไม่ได้เห่อหอมเห่อหอมอะไร ฉันรักเดียวใจเดียว มีสามีเป็นตัวแทนตนมาสิบห้าปีแล้วยะ”

“เอ๊ะ...แล้วพี่สิงห์ล่ะน้ำ เขารักเดียวใจเดียวแบบพี่หนูหรือเปล่าหน้อ”

พี่หนูกริตร้อง “เดียวมะขำว้างด้วยบุญตพอล สมธิ เบอร์รี่สิบสองนี้เลย”

“กลัวแล้วละ กลัวแล้ว” เพ็ญพาทำเป็นยกสองแขนขึ้นบังตัวพลาง

หัวเราะ แต่ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไรต่อ ก็ได้รับใช้ในบ้านก็แทรกตัวผ่าน ประตูรั้วที่เปิดแง้มออกมา สีนํ้าท่าทางกระวนกระวาย

“คุณเพ็ญคะ ตอนนี้อะไรอยู่โรงพยาบาล บอกว่าถ้าคุณเพ็ญ กลับมาแล้วให้รีบตามไปที่นั่นทันทีค่ะ”

“อย่าเอียดยะเป็นอะไร” เพ็ญพร้องตกใจ

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่คุณเอียดยะ...”

“อย่าเลิกเธอ”

“อาการติดเชื้อมีในกระแสเลือดของคุณหญิงเทวีแย่งลง ตอนนี้อยู่ ไอซียูค่ะ”

เพ็ญพรพหันกลับไปไหว้ลาพี่หนู รีบขอตัว พี่หนูร้อง

“ขึ้นมา เดี่ยวพี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวเพ็ญขับรถไปเองดีกว่าค่ะ พี่หนูเที่ยวให้สนุกนะคะ สวัสดิ์ค่ะ”

“เอางั้นเหรอ ก็ได้ มีอะไรให้ช่วยกับอ่ะ” พี่หนูตะโกนตามหลัง หญิงสาวที่หันหลังก้าวเข้าบ้านไปแล้ว

เพ็ญพรเปลี่ยนมาสวมเสื้อคอปิ่นสีฟ้าอ่อนแทนสีดำ มัดผมหางม้าต่ำ อย่างรีบๆ แล้วรีบฝ่ารถติดมาถึงโรงพยาบาลบนถนนสุขุมวิทเกือบสองทุ่ม หน้าหอผู้ป่วยวิกฤต พ่อเลี้ยงของเธอ แม่ และพี่ชายยืนคุยกัน สีนํ้า คร่ำเครียด

“คุณพ่อ แม่ สวัสดิ์ค่ะ”

“เพ็ญ!” พรพรรณร้องเรียก “มาแล้วเหรอ รีบเข้าไปหาย่าเล็กเถอะ จะหมดเวลาเยี่ยมแล้ว”

“อย่าเอียดยะข้างใน” คุณรวิชัยพยักพยับบอก

เพ็ญพรเข้ามาถึงเตียงคนไข้ที่มีหญิงชราว่างซุบผอมนอนครางงืมงำ ผ่านหน้ากากออกซิเจน

“อย่าเอียดยะ” เธอยกมือไหว้หญิงชราว่างเล็กที่นั่งอยู่ข้างเตียง

“เพ็ญ...” ย่าเอียดงยหน้ามามอง ดวงตาแดงซ้ำทุกซีก “คุณหมอ
เพิ่งให้ยาแก้ปวดกับยานอนหลับยาเล็กไป อีกไม่นานคงหลับแล้วละ”

เพ็ญภพขยับไปยืนข้างเตียง ไม่รู้ว่าควรทำอะไร จึงได้แต่กุมมือพอม
ซุบแล้วกระซิบบอก

“ยาเล็กคะ ถ้ายาเล็กอยากได้อะไรหรืออยากกินอะไร บอกเพ็ญนะ
คะ”

“อื้ออื้อ...” เสียงเบา ซีด煞าด ดังผ่านหน้ากากออกซิเจน

“ยาเล็กพูดว่าอะไรนะคะ” เธอได้ยินไม่ถนัด

“อื้ออื้ออื้อ...”

เพ็ญภพงยหน้าสบตาย่าเอียด คิ้วขมวดมุ่น

“ดอกช่อนกลืน...” ยาเล็กพยายามเปล่งเสียง “ดอกช่อนกลืนใช่ไหม
ฉันได้กลืนดอกช่อนกลืน”

“พี่เล็ก พี่เล็กได้ยินเอียดไหม”

“ดอกช่อนกลืนของยายรินที่สวนหลังบ้านใช่ไหม”

“ใช่แล้วพี่เล็ก ดอกช่อนกลืนของยายริน” ย่าเอียดตอบเสียงสั้นเครือ
เธอเห็นน้ำตารินอาบแก้มย่าเอียด

“ยายรินมาเธอ”

ย่าเอียดซ้อนตาขึ้นมองเธอ แวตาไหววบเหมือนต้องการสื่อสาร
บางอย่าง

“ยายรินมาใช่ไหม”

“ใช่จะพี่เล็ก ยายรินมาหา กำลังกุมมือพี่เล็กอยู่นี่ไง” ย่าเอียด
พยักพเอิดส่งสายตาให้เธอ

“ริน...แม่คิดถึงริน...ไม่มีวันไหนเลยที่แม่ไม่คิดถึงริน...กลับมาอยู่
บ้านรานะ พาครอบครัวของรินมาอยู่ด้วยกันที่นี่...”

เพ็ญภพกลืนน้ำตาไม่อยู่ ได้แต่ปล่อยให้มันไหลออกมา มือสั่นเทา
ของยาเล็กค่อยๆ วางลงบนมือเธออย่างไรร็วแรง หยิงสาวตั้งใจฟังยาเล็ก

พูดถึงมันจับใจความไม่ได้ ก่อนที่ท่านจะค่อยๆ หมดสติสัมปชัญญะ ประจวบกับหมดเวลาเยี่ยม จึงประคองยาเอี้ยดออกมาจากห้อง หมิงชรา เช็ดน้ำตา เสียงยังสั่นเครือ

“แปลกมาก ตั้งแต่พี่เล็กป่วยเป็นโรคพาร์กินสัน แกก็ไม่ได้กลืนอะไรอีกเลย หรือไม่กี่จะได้กลืนเพี้ยนๆ แต่วันนี้กลับได้กลืนน้ำหอมของเพ็ญ มันคงไปเชื่อมโยงกับยายรินเข้าพอดี”

“คุณริน...ก็ยวอะไรคะ” เพ็ญภาพประหลาดใจ

“ก็ดอกช่อนกลั่นนะ เป็นดอกไม้ที่ยายรินชอบตัดไปปักแจกันห้องทำงานพี่เล็ก ตั้งแต่ยายรินออกจากบ้าน พี่เล็กก็สั่งรื้อแปลงช่อนกลั่นที่เคยปลูกไว้ทั้งหมดออก ไม่เหลือเลย ดอกไม้มันไม่ได้ผิติดอะไรด้วย ยาเลยเก็บเอามาเพาะต่อ ก็ไอ้ที่ปลูกไว้ที่บ้านเรานั้นแหละ”

“ยาเอี้ยด...” เพ็ญภาพอีกอึก “บอกยาเล็กเรื่องคุณรินแล้วหรือคะ”

ยาเอี้ยดส่ายหน้า “ยังเลย แต่ถึงจะบอก พี่เล็กก็ไม่รับรู้อะไรแล้วละ”

เพ็ญภาพออกจากหอผู้ป่วยวิกฤตมาเจอแม่นั่งเพียงลำพัง พ่อเลี้ยงกับพี่ชายของเธอต้องรีบออกไปรับรองลูกค้า หมิงสาวขับรถไปส่งแม่ที่บ้านใหญ่ แล้วพายาเอี้ยดกลับมาเก็บของ เตรียมไปเฝ้ายาเล็กด้วยกัน แต่ยังไม่นำออกจากบ้านเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เด็กรับใช้วิ่งกระหืดกระหอบมายื่นโทรศัพท์ไว้ส่ายให้ยาเอี้ยด

“คุณวิรัชโทร. มาค่ะ”

เมื่อเอาโทรศัพท์แนบหู มีเวลาให้คนปลายสายพูดอะไรบางอย่างแค่ประโยคเดียว ยาเอี้ยดก็ร้องไห้โฮ

กาลาสวดพระอภิธรรมคืนแรกเต็มไปด้วยแขกผู้ใหญ่ นักธุรกิจ และญาติมิตร

หลังการเสียชีวิตของคุณหญิงเหวี่ รัตนธ ด้วยภาวะหลอดเลือดอุดตันเฉียบพลัน คุณวิรัชโทรศัพท์เรียกตัวลูกชายคนเดียวกลับจากอังกฤษ แต่

เพราะเป็นช่วงการสอบสำคัญ ทำให้น้องชายต่างพ่อของเพ็ญภพยังกลับมาไม่ได้ คุณรวิชัยจึงกำหนดตั้งสวดเจ็ดวัน หลังจากนั้นจะตั้งสวดสัปดาห์ละหนึ่งวันจนครบหนึ่งเดือน

‘น้ำเอือดพูดอะไรกับแม่ก่อนที่จะเสีย’

เพ็ญภพยังจำความไม่พอใจของคุณรวิชัยในคืนนั้นได้

‘จะให้ข้าพูดอะไรกับแก แกไม่รู้เรื่องแล้ว วิชก็รู้’

‘แล้วทำไมแม่ถึงเป็นแบบนั้นได้ ตอนหัวค่ำอาการยังทรงตัวอยู่เลย’

‘ฉันวิตติว่าน้ำจะทำอะไรเธอ’

นอกจากยาเอือดจะเสียใจจนล้มเจ็บที่พี่สาวผู้เป็นที่รักมาจากไป ยังต้องเสียใจกับคำพูดของหลานชายที่มองตัวเองในแง่ร้าย เพ็ญภพได้แต่เสียบแล้วโทรศัพท์บอกพี่หนูเรื่องขอยกเลิกคิวไปจนกว่าจะเสร็จพิธีเผ่า

พิษณุเดินทางมาถึงเมืองไทยทันพิธีสวดคืนที่เจ็ด เด็กหนุ่มอายุสิบเก้าปี สวมสูทสีดำ กิริยาสุภาพ นั่งประจำหน้าศพ คอยจัดธูปให้แขก เพ็ญภพประคองยาเอือดมานั่งตรงที่นั่งประธาน อาสาเปลี่ยนมือกับน้องชาย แต่เขาปฏิเสธ

“ผมไม่ได้อยู่เลย ขอให้ผมได้ทำเพื่อคุณย่าเถอะครับพี่เพ็ญ”

เพ็ญภพพยักหน้า “ค่ะ ถ้าพี่เหนื่อยเมื่อไร เรียกพี่นะ”

“ครับ”

หญิงสาวตั้งใจจะไปช่วยบริการน้ำแทน แต่พอหันหลัง เห็นสายตายาเอือดที่มองพิษณุอย่างเศร้าสร้อย เธอเลยคลานเข้าไปหา

“น้องไม่ยอมเปลี่ยนเหรอ”

“ค่ะ ย่าเอือด”

“อืม...” หญิงชราหน้าตาคลอ “บ้านเรายังมีหลานชายอีกคนหนึ่งนะ”

“ค่ะ” เพ็ญภพพยักหน้า ลดสายตาลงมองต่ำ

“เพ็ญ...”

“ค่ะ ย่าเอือด”

“เพ็ญว่าจะเป็นไปได้ไหม ถ้าเราจะหาตาโอมให้เจอก่อนถึงวันเผาพี่เล็ก” แวตาทหญิงซาล่องลอย “ให้เขากับพ่อมาราบศพพี่เล็กสักครั้ง ยังไงพี่เล็กก็เป็นยาย เวลาผ่านมานานขนาดนี้แล้ว สามียายรินคงไม่ถือหรอكمั้ง”

“ย่าเอี้ยดคะ...คุณพ่อของพี่โอมก็เสียแล้วค่ะ เสียก่อนคุณรินหลายปีเหมือนกัน”

“เพ็ญรู้หรือลูก” ย่าเอี้ยดร้องตกใจ

“ค่ะ ตอนที่เพ็ญเรียนอยู่ที่อังกฤษ เพ็ญ...บังเอิญได้ข่าวพี่โอมค่ะ”

ย่าเอี้ยดมองจ้องเธอ แวตามีประกายความหวัง

“หรือลูก ไม่ยอมบอกย่าอีกแล้วนะ”

เพ็ญภพหลบตา “แต่เพ็ญไม่รู้จริงๆ ค่ะว่า...พี่โอม...จะมาได้หรือเปล่า”

“เราคงไม่รู้จนกว่าจะได้ลอง เพ็ญเป็นธูระให้ย่าได้ไหม”

เพ็ญภพพูดอะไรไม่ออก เธอไม่ได้พูดความจริง เพราะความจริงก็คือ...เธอไม่ได้บังเอิญพบเขา